

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.065/2021/14. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. K. I. pártfogó ügyvéd (cím) által képviselt felperes neve (cím) felperesnek – a dr. Varga István ügyvéd (cím) által képviselt I. rendű alperes neve (cím) I. rendű és II. rendű alperes neve (cím) II. rendű alperesek ellen bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránt indított perében az Egri Törvényszék 12.P.20.099/2020/58. számú ítélete ellen a felperes részéről 76. sorszám alatt előterjesztett, majd 78. és Pf. 11. sorszám alatt kiegészített, az I. rendű alperes részéről 64., míg a II. rendű alperes részéről 65. sorszám alatt előterjesztett fellebbezések folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét részben megváltoztatja: a keresetet egészében elutasítja; kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. rendű alperesnek 20 160 (húszezer-százhatvan) forint perköltséget; megállapítja, hogy az állam visel 1 155 902 (egymillió-százötvenötezer-kilencszázkét) forint kereseti illetéket. Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az I. és a II. rendű alperes részére fejenként 317 500 (háromszáztizenhétezer-ötszáz) forint másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy az állam visel 1 525 200 (egymillió-ötszázhuszonötezer-kétszáz) forint fellebbezési illetéket, míg a felperest a másodfokú eljárás során képviselő pártfogó ügyvéd díjának viselése a felperes terhére esik.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az I. rendű alperes jogelődjeként a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság (a továbbiakban: I. rendű alperesi jogelőd) a 21.P.21.428/2007. szám alatt folyamatban volt perben meghozott ítéletével elutasította a felperes keresetét, míg az ítélettel szemben előterjesztett fellebbezést a Debreceni Ítéltábla utasította el a Pf.I.20.647/2008/13. számú, a Legfelsőbb Bíróság Pfv.VIII.24.734/2009/2. számú végzésével helybenhagyott végzésével. A felperes ezt követően eredménytelen perújítási kérelmet terjesztett elő az I. rendű alperesi jogelődnél 23.P.23.278/2009. számon (a továbbiakban együtt: 1. számú előzményi ügy).

[2] Az I. rendű alperes jogelődje elutasította a felperes 21.P.21.313/2009. szám alatt folyamatban volt perben előterjesztett keresetét is. A felperes fellebbezése folytán eljár Debreceni Ítéltábla a Pf.I.20.548/2011/17/II. számú végzésével a pert részben megszüntette, míg 17. sorszám alatt meghozott jogerős ítéletével a felperest terhelő perköltség leszállítása

mellett helybenhagyta az elsőfokú ítéletet. A felperes elkésett felülvizsgálati kérelmét (amelyet az I. rendű alperes terjesztett fel mintegy 4 éves késedelemmel) a Kúria elutasította a Pfv.V.20.220/2016/2. számú végzésével (a továbbiakban: 2. számú előzményi ügy).

[3] Az 1. számú előzményi ügy alapján a felperest jogerősen terhelő 555 000 Ft perköltség végrehajtása iránt 9.Vh.257/2012. számon indult végrehajtási eljárás a S-i Járásbíróságon (eredetileg az I. rendű alperesi jogelődnél 6.Vh.2920/2011. számon) végrehajtási lap kibocsátásával (a továbbiakban: az 1. számú előzményi ügy alapján indult végrehajtás). A 2. számú előzményi ügy alapján a felperest jogerősen terhelő 417 000 Ft perköltség végrehajtása iránt 9.Vh.448/2014. számon indult végrehajtási eljárás a S-i Járásbíróságon (eredetileg az I. rendű alperesnél 6.Vh.2006/2014. számon) végrehajtási lap kibocsátásával (a továbbiakban: a 2. számú előzményi ügy alapján indult végrehajtás). A felperes mindkét végrehajtási eljárás során több alkalommal terjesztett elő a végrehajtás felfüggesztése iránti kérelmet arra hivatkozással, hogy az 1. és 2. számú előzményi ügyekben hozott jogerős ítéleteket nem fogadja el jogszerűnek, amellyel összefüggésben per van folyamatban, létfenntartása pedig veszélyeztetett. A S-i Járásbíróság e kérelmeket jogerősen elutasította.

[4] A felperes az 1. számú előzményi ügy alapján indult végrehajtás megszüntetése iránt 4.P.20.675/2013. számon indított pert a S-i Járásbíróságon, amely 4.P.20.006/2014. számon fejeződött be jogerősen részben a keresetlevél idézés kibocsátása nélküli elutasításával, részben a per megszüntetésével.

[5] A felperes e per során az 1. számú előzményi ügyben eljáró bíróságok felelősségére alapítva kártérítés iránti keresetet is előterjesztett. E kereset elkülönítését követően a S-i Járásbíróságon 4.P.20.739/2013. számon lajstromozták a keresetlevelet, amelyet a járásbíróság az I. rendű alpereshez (nála 10.P.20.027/2015. számon) rendelte áttenni. Mivel félként az I. rendű alperes és a Debreceni Ítéltábla eljárása kizárt volt az ügyben, a Kúria a Szegedi Törvényszéket (a fellebbezési eljárásra a Szegedi Ítéltáblát) jelölte ki az eljárás lefolytatására, ahol a kezdőiratot 1.P.20.514/2015. számon lajstromozták.

[6] A felperes a 2. számú előzményi ügy alapján indult végrehajtás megszüntetése iránt 4.P.20.371/2014. számon 2014. július 10-én indított pert a S-i Járásbíróságon, peres félként a 2. számú előzményi ügyben eljáró bíróságok ellen is. A S-i Járásbíróság 2015. június 22-én 121. sorszám alatt hozta meg az elsőfokú ítéletet, amellyel a keresetet elutasította. Határozatát azzal indokolta, hogy a 2. számú előzményi ügyben a felperes álláspontja szerint elkövetett esetleges törvénysértések a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: 1952. évi Pp.) 368. §-ának a) pontjában meghatározott feltételek mellett nem vezethetnek a végrehajtás megszüntetésére, legfeljebb perújítást alapozhatnak meg. A felperes fellebbezését, és az iratok 2015. augusztus 6-i felterjesztését követően – az I. rendű alperes kizártsága miatt – a Kúria által másodfokú bírósággként kijelölt II. rendű alperes előtt előbb 2.Pf.21.238/2015. számon lajstromozták az iratot, majd az ítélet a per egyik alperese (Debreceni Ítéltábla) részére történő kézbesítésének igazolását követő ismételt, 2015. szeptember 18-i felterjesztést követően a II. rendű alperes 2.Pf.21.399/2015/75. számon 2016. december 13-án hozta meg az elsőfokú ítéletet érdemben helybenhagyó ítéletet. A felperes felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő a jogerős ítélet ellen, amelyet a Kúria hivatalból elutasított (Pfv.I.20.687/2017/5. számú végzés), majd hivatalból elutasította az ezzel szemben előterjesztett felülvizsgálati kérelmet is (Pfv.I.21.612/2017/2.

számú végzés). A per során bár a bíróság 4.P.20.371/2014/26/III. szám alatt elsőfokon elutasította a felperes per során első ízben előterjesztett (majd a per során többször megismételt) végrehajtás felfüggesztése iránti kérelmét, annak másodfokú elbírálására nem került sor a II. rendű alperes részéről korábban 1.P.20.396/2015., majd előbb Pkf.20.709/2015., utóbb 1.P.20.709/2015. számon, mivel azt a Kúria Pkk.V.25.007/2014. számú, elsőfokú eljárásra kijelölő végzése és a beadvány tartalma alapján keresetlevélnek tekintették, és eredménytelen hiánypótlást követően idézés kibocsátása nélkül elutasították.

[7] Az ezen perben hozott jogerős ítélet alapján a felperest terhelő 10 000 Ft perköltség végrehajtása iránt az I. rendű alperes kérelme alapján 9.Vh.424/2017. számon indult végrehajtási eljárás a S-i Járásbíróságon végrehajtási lap kibocsátásával.

[8] A felperes e per (S-i Járásbíróság 4.P.20.371/2014. számú eljárása) során a 2. számú előzményi ügyben eljáró bíróságok felelősségére alapítva kártérítés iránti keresetet is előterjesztett. E kereset elkülönítését követően a S-i Járásbíróságon 4.P.20.416/2014. számon lajstromozták a keresetlevelet, amelyet a bíróság az I. rendű alpereshez rendelte áttenni, amelynek az P.21.767/214. számon vették lajstromba. Mivel félként az I. rendű alperes és a Debreceni Ítéltábla eljárása kizárt volt az ügyben, a Kúria a Szegedi Törvényszéket (a fellebbezési eljárásra a Szegedi Ítéltáblát) jelölte ki az eljárás lefolytatására, amelynek az 1.P.20.187/2015. számon volt folyamatban. A felperes a S-i Járásbíróság előtt 4.P.20.371/2014. számon folyamatban volt per során az 1. számú előzményi ügyben eljáró bíróságok felelősségére alapítva is előterjesztett kártérítés iránti keresetet. E kereset 26/II. sorszámú végzéssel történő áttételét, illetőleg e végzés jogerősítését követően az ügy P.20.108/2015. számon indult meg az I. rendű alperesnél. Mivel félként az I. rendű alperes és a Debreceni Ítéltábla eljárása ezen ügyben is kizárt volt, a Kúria a Szegedi Törvényszéket (a fellebbezési eljárásra a Szegedi Ítéltáblát) jelölte ki az eljárás lefolytatására, amelynek a kezdőiratot 1.P.20.786/2015. számon lajstromozták.

[9] A Szegedi Törvényszék azelőtt a fentiek szerint folyamatban volt pereket az 1.P.20.187/2015. számon egyesítette, majd hozott 66. sorszám alatt az 1. és 2. számú előzményi ügyekben eljáró bíróságok felelősségére alapított keresetet elutasító ítéletet hozott, amelyet a felperes fellebbezése folytán eljáró Szegedi Ítéltábla helyben hagyott a Pf.II.20.814/2016/13. számú ítéletével. A jogerős ítélet indokolása szerint az I. rendű alperes és a Debreceni Ítéltábla felelőssége nem volt megállapítható az előzményi ügyekben, továbbá az I. rendű alperes felelőssége azért sem, mert a S-i Járásbíróság nem függesztette fel a végrehajtást a – fentiek szerinti – 4.P.20.731/2014. számú perben. A felperes nem vagyoni kártérítés iránti igénye pedig azért is megalapozatlan volt, mert az eljáró bíróságok nem a felperes személyiségének lényegét alkotó ismérvek miatt hozták a felperesnek kedvezőtlen ítéleteket. A felperes felülvizsgálati kérelme folytán eljáró Kúria a Pfv.IV.20.383/2017/14. számú ítéletével hatályában fenntartotta a jogerős ítéletet.

[10] Kijelölését követően a II. rendű alperes előtt több, az I. rendű alperes 1. és 2. számú előzményi perben és az azok alapján indult végrehajtási eljárásokban tanúsított magatartása miatt indított kártérítési per is folyamatban volt: az 1.P.20.470/2015. szám alatt folyamatban volt perben azonban (amelyhez egyesítette az 1.P.20.900/2015. és 1.P.20.470/2015. számú ügyeket) a keresetlevelet idézés kibocsátása nélkül elutasította. Bár a Debreceni Ítéltábla e végzést hatályon kívül helyezte a Pkf.I.20.723/2015/2. számú

végzésével, azt követően a II. rendű alperes jogerősen újfent idézés kibocsátása nélkül elutasította a keresetlevelet a I.P.20.175/2016/9. számú végzésével.

[11] A felperes a per során többször módosított keresetében kérte az I. és II. rendű alperesek egyetemleges kötelezését bírósági jogkörben okozott kár megtérítése címén 14 465 000 Ft vagyoni kártérítés és 3 800 000 Ft nem vagyoni kártérítés, az alapvető jogait ért sérelemre hivatkozással pedig 800 000 Ft sérelemdíj és mindezek, az I. rendű alperes esetében 2014. július 10-től, a II. rendű alperes esetében 2015. augusztus 8-tól számított késedelmi kamatainak megfizetésére; emellett kérte annak megállapítását, hogy az I. és II. rendű alperesek megsértették a jóhírnévhez, az emberi méltósághoz és a „normális élethez” való jogát, amely vonatkozásban kérte az I. és II. rendű alperesek jogsértés abbahagyására kötelezését és a további jogsértéstől való eltiltásukat, továbbá a sérelmes helyzet megszüntetését is. A felperesnek perköltség igénye is volt. Hivatkozása szerint az I. és II. rendű alperesek a fent részletezett eljárásokkal összefüggésben többértően sértették meg személyhez fűződő/személyiségi jogait és okoztak számára vagyoni és nem vagyoni károsodást.

[12] Az I. és II. rendű alperesek ellenkérelmükben kérték a kereset elutasítását és a felperes perköltségben történő marasztalását. Hivatkozásuk szerint nem tanúsítottak jogsértő magatartást, a felperes igénye pedig részben elévült.

[13] Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletében kötelezte az I. rendű alperest 500 000 Ft, a II. rendű alperest 300 000 Ft sérelemdíj és azok 2017. január 12-től számított késedelmi kamatai 15 napon belül történő megfizetésére, amelyet meghaladóan elutasította a keresetet.

[14] Ítélete indokolásának történeti tényállást tartalmazó részében részletekbe menően ismertette a fent hivatkozott eljárásokat, míg a jogi indokolásban a hivatkozott jogcímekkel összefüggő anyagi és eljárásjogi rendelkezéseket. Előre bocsájtotta a bírói gyakorlat alapján, hogy a tisztességes eljáráshoz való eljárási alapjog nem személyiségi jog, míg valamely eljárási szabálysértés csak akkor ad alapot valamely személyhez fűződő jog megsértésének megállapítására, ha a bíróság azt a fél személyiségének lényegét alkotó ismérvek miatt követte el. Az eljáró bírósággal szemben indított kártérítési per pedig nem jelent új jogorvoslati fórumot a fél számára, míg kizárólag a kirívóan súlyos jogalkalmazási vagy jogértelmezési tévedés alapozhatja meg a bíróság kártérítési felelősségét.

[15] Valamennyi eljárással összefüggésben részletesen megvizsgálva a felperes nehezen követhető, több esetben nem egyértelmű hivatkozásait, arra a megállapításra jutott, hogy az I. és II. rendű alperesek a felperes által sérelmezett egyetlen bírósági eljárás lefolytatásával sem okoztak kárt bírósági jogkörben, de nem is sértették meg a felperes személyiségi jogait sem. Ez utóbbi hiányában pedig sem a személyiségi jogsértés objektív, sem szubjektív szankciói nem voltak alkalmazhatóak.

[16] E vonatkozásban azt is hangsúlyozta, hogy a per tárgyává tett eljárások során nem a felperes személyiségében rejlő, valamely a személyiségének lényegét alkotó ismerv miatt hoztak a felperesre kedvezőtlen határozatokat, amelyet alapul véve az is megállapítható, hogy egyik eljárás elhúzódása sem értékelhető akként, hogy azzal sérült a felperes emberi

méltósága. Továbbá az egyes eljárások során eljáró bírók nem léptek ki szerepükből, és sem verbálisan, sem fizikálisan nem sértették a felperes egészségét, jóhírnevét vagy becsületét. Ilyet – sértő tartalom hiányában – az sem jelent, ha egyes határozatok fejrésze vagy indokolása tévesen tartalmazza, hogy az eljárás melyik bíróság előtt indult meg. Mindezek miatt a felperes valamennyi ezzel összefüggő, így a sérelmes helyzet megszüntetésével kapcsolatos keresete is megalapozatlan volt. Tény, hogy a 2. számú előzményi ügyben a törvényi határidőt jelentősen megsértve terjesztették fel a felperes felülvizsgálati kérelmét, amelyért az I. rendű alperes elnöke elnézést is kért, de ez a késedelem sem a felperes személyiségének lényegét alkotó ismérvek miatt történt.

[17] A vagyoni kárigények körében sérelmezett, az I. és II. rendű alperesek által „kreált” ügyek körében arra az álláspontra helyezkedett, hogy bár a S-i Járásbíróság bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránt előterjesztett keresetek elkülönítésével kapcsolatos gyakorlata nem felelt meg sem a bírói gyakorlatnak (közte az utóbb a Szegedi Törvényszék előtt egyesített ügyekben a Szegedi Ítéltábla által kifejtetteknek), sem az ügyviteli szabályoknak, mivel jogegységi határozat nem áll rendelkezésre ezen eljárásjogi kérdés megválaszolására, a S-i Járásbíróság gyakorlata nem tekinthető kirívóan súlyos jogalkalmazási vagy jogértelmezési tévedésnek.

[18] Ítéletének indokolásában kitért arra is, hogy a felperes olyan bírósági eljárásokat is sérelmezett, amelyekben a jogerős határozat meghozatalára az 5 éves elévülési határidőt megelőzően került sor, amelyekkel összefüggésben bírói úton nem érvényesíthetett igényt a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: 1959. évi Ptk.) 325. §-ának (1) bekezdése alapján.

[19] A felperes pontosított kereseti kérelme szerint 1 390 226 Ft kára a bűncselekménnyel kibocsátott végrehajtási lapokkal történt letiltásokból adódik, 311 600 Ft kára abból, hogy a törvénysértéssel elvégzett bírósági eljárásokat ő fizette meg, 28 062 Ft kára abból, hogy az I. rendű alperes korábbi elnöke oktanul tiltotta le nyugdíját, 134 982 Ft kára az I. és II. rendű alperesek által meghozott határozatok alapján a nyugdíjából inkasszózott összeg, 6 600 Ft a tőle oktanul inkasszózott törlési díjból adódik, míg 12 793 558 Ft dr. M. M., az I. rendű alperes bírójának szándékos károkozásából.

[20] A felperes az 1952. évi Pp. 164. §-ának (1) bekezdése ellenére egyik kártétel vonatkozásában sem tudta bizonyítani, hogy vagyoni kára kifejezetten az alperesek jogalkalmazása során történt valamely jogellenes magatartásával vagy mulasztásával okozati összefüggésben keletkezett. E bizonyítatlanság terhe mellett figyelemmel volt arra is, hogy az egyes végrehajtások elrendelésére a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Vht.) 10-13. §-aiban foglaltaknak megfelelően került sor, míg a végrehajtás felfüggesztésére a Vht. 48. §-ának (3) bekezdése értelmében csak kivételesen kerülhet sor. A felperes mint adós erre vonatkozó többszöri kérelmét az eljáró bíróságok egyaránt elutasították, ezért e végrehajtási eljárások törvényesen folytatódhattak. Azt pedig, hogy a II. rendű alperes másodfokú bírósággént nem bírálta el a felperes egyik ilyen kérelmét a S-i Járásbíróság előtt 4.P.20.371/2014. szám alatt folyamatban volt perben, nem okozott vagyoni kárt a felperesnek. Mindezekről függetlenül a felperes nem bizonyította, hogy 1 390 226 Ft vagyoni kára bekövetkezett volna. Több kártétel lényege egyébként is abban állt, hogy a felperes vagyoni káraként kívánta értékelni azokat a kifizetéseket, amelyek alapja az eljáró bíróságok jogerős határozata volt. Utalt továbbá arra is, hogy az adózás rendjéről szóló 2003.

évi XCII. törvény (a továbbiakban: Art.) 145. §-a (1) bekezdésének e) pontja szerint az adóigazgatási eljárásban végrehajtható okirat a bírósági eljárási illetéket megállapító bírósági határozat, valamint a bírósági eljárási illeték tárgyában küldött megkeresés és értesítés is. Annak pedig nincs akadálya, hogy egy önálló jogi személyiséggel rendelkező törvényszék érvényesítse törvényesen – akár végrehajtási eljárás útján is – önkéntes teljesítés hiányában azon követelését, amely jogerős bírósági határozaton alapul.

[21] Dr. M. M. bíró 2. számú előzményi ügygel kapcsolatban hivatkozott szándékos, 12 793 558 Ft kárt okozó magatartása kapcsán is arra a megállapításra jutott, hogy a felperes e körben sem bizonyította, hogy kifejezetten az I. rendű alperes jogellenes magatartásával, illetve mulasztásával okozati összefüggésben érte 12 793 558 Ft vagyoni kár. Az sem nyert igazolást, hogy a felperes feljelentése alapján indult büntetőeljárásban megállapították volna az I. rendű alperes bírójának bűnösségét, mint ahogy egyetlen, a felperes által becsatolt és értékelt közokirat sem támasztotta alá az I. rendű alperes eljárásának jogellenességét. Ehelyütt tért ki arra is, hogy a felperes beadványaiban megjelölt, az I. rendű alperes előtt P.20.934/2014. szám alatt folyamatban volt polgári ügy szünetelés folytán megszűnt, emiatt egyik kártételbe sem vonható, ezért ez alapján az alperesi marasztalásra sem kerülhetett sor, de ugyanez a megállapítás tehető a M-i Járásbíróság előtt B.1167/2015. szám alatt folyamatban volt büntetőügyre is, amelyben a büntetőeljárás a felperes feljelentése alapján indult meg, és a vádlott felelősségre vonásával zárult.

[22] Alaposnak találta ugyanakkor a felperes kizárólag a S-i Járásbíróság 4.P.20.371/2014. számú eljárásával összefüggésben állított, alapjogi jogsértésre történő hivatkozását, bár az egyetemleges marasztalás törvényi feltételeinek hiányában közrehatásuk, felróhatóságuk arányában marasztalta az I. és II. rendű alpereseket összesen 800 000 Ft megfizetésére.

[23] Azt rótta a II. rendű alperes terhére, hogy nem bírálta el a S-i Járásbíróság 4.P.20.371/2014/26/III. számú, a felperes által e perben először előterjesztett végrehajtás felfüggesztése iránti kérelmet elutasító végzéssel szemben előterjesztett felperesi fellebbezést. Mert bár másodfokú bíróságként a 2015. április 7-én kelt végzésével helybenhagyta a S-i Járásbíróság 4.P.20.371/2014/64. számú végzését, amellyel második alkalommal is elutasította a felperes végrehajtás felfüggesztése iránti kérelmét, azonban nem észlelte, hogy a korábbi fellebbezést nem bírálta el, és az ügy később ennek hiányában került irattárba. A II. rendű alperes ezzel megszegte az 1952. évi Pp. 258. §-ának (1) és (2) bekezdéseiben, valamint 259. §-ában meghatározott törvényi kötelezettségeit. Megjegyezte ugyanakkor, hogy nem könnyítette meg a II. rendű alperes dolgát, hogy a felperes által kezdeményezett perekkel összefüggésben a Kúria által hozott több kijelölő végzés fejrésze, rendelkező része és indokolása nem mindig volt teljes mértékben összhangban, azonban az iratok között elfekszik a Kúria kijelölő végzése, amellyel kijelölték a másodfokú eljárásra. E mulasztásával pedig – az 1952. évi Pp. 2. §-ának (1) és (3) bekezdései alapján – nem tett eleget törvényi kötelezettségének, hogy biztosítsa a felperesnek a per tisztességes lefolytatásához való alapjogát.

[24] Az I. rendű alperes esetében arra a megállapításra jutott, hogy a S-i Járásbíróság e végrehajtás megszüntetése iránt indított perben nem tartotta be az annak soronkívüliségére vonatkozó eljárási és ügyviteli szabályokat (bár a járásbíróság már a 4.P.20.675/2013. számú perben is tévesen alkalmazta az elkülönítésre vonatkozó szabályokat,

amely per 4.P.20.006/2014. számon végül érdemi határozat meghozatala nélkül zárult). A felperes jogosult volt a végrehajtás megszüntetésére irányuló keresetét kiterjeszteni az I. és II. rendű alperesként megjelölt I. rendű alperessel és a Debreceni Ítéltáblával szemben 1 400 000 Ft sérelemdíj megfizetésére; az ezen alapuló törvényszéki hatáskör és a perben az 1952. évi Pp. 367. §-a értelmében fennálló kizárólagos illetékessége mellett a S-i Járásbíróság akkor nem követett volna el alapjogi jogsértést és érvényesítette volna a felperes a per tisztességes lefolytatásához fűződő jogát, amennyiben az 1952. évi Pp. 367. §-ában és 23. §-ának (2) bekezdésében foglaltakat együttesen értelmezve a valódi tárgyi keresethalmazatot tartalmazó keresetlevél egészét átette volna a törvényi 15 napos határidőn belül az I. rendű alpereshez. Ennek hiányában maga bírálta el a kereset végrehajtás megszüntetésére vonatkozó részét, azonban nem tartotta be a törvényi határidőket. Az elsőfokú bíróság idézve az 1952. évi Pp. 2. §-ának (2) bekezdését azt állapította meg, hogy a felperes nem járult hozzá a per elhúzódsához, mivel csak jóhiszeműen és rendeltetésszerűen élt a jogszabályban biztosított jogorvoslati és kizárás iránti jogosultságaival.

[25] A S-i Járásbíróság a 4.P.20.371/2014/26/II. számú, tárgyalási jegyzőkönyvbe foglalt végzésével állapította meg hatáskörének hiányát az I-IV. rendű alperesekkel szemben kártérítés iránt előterjesztett kereset vonatkozásában és rendelkezett a keresetlevél I. rendű alpereshez történő áttételéről. Határozatát azonban ekkor nem küldte meg az V. rendű alperesnek (Nemzeti Adó- és Vámhivatal), hanem csak 2015. január 13-án kézbesítette. Ennek ellenére már 2015. január 6-án jogerősítő záradékkal látta el a záradék szerint 2014. október 15-én jogerőre emelkedett 26/II. sorszámú végzést, majd január 13-án a felterjesztésről is gondoskodott; jogerő hiányában. Az pedig sértette a felperes tisztességes eljárás lefolytatásához fűződő jogát, hogy a bíróság törvénysértően látta el jogerősítő záradékkal a tárgyalási jegyzőkönyvbe foglalt áttételt elrendelő végzést és azt olyan időpontban küldte meg az I. rendű alperesnek, amely időpontban még nem emelkedett jogerőre; az V. rendű alperes ugyanis félnek minősült. Mindezt az I. rendű alperes sem észlelte, hanem kizártsága folytán felterjesztette az iratokat a bíróság kijelölése érdekében.

[26] A S-i Járásbíróság emellett a 4.P.20.371/2014/63. számú jegyzőkönyvben dokumentáltak szerint a 2015. január 6-án megtartott folytatólagos tárgyalást 2015. február 2. napjára halasztotta, nem a törvényi 8 napos határidőn belülre.

[27] Megjegyezte továbbá, hogy a felperes az el nem bírált fellebbezése körében kifejezetten hivatkozott a II. rendű alperes előtt 1.P.20.396/2015. szám alatt folyamatban volt ügyre, amelyhez kapcsolódóan rögzítette, hogy nem volt indokolt a II. rendű alperes marasztalása egyik, az előtte elsőfokon folyamatban volt per miatt sem.

[28] Mivel egyik jogalkalmazói mulasztás sem volt értékelhető egyben személyiségi jogsértésként is, mellőzte a felperes által indítványozott orvosszakértői bizonyítást. „Jogi relevancia” hiányában elutasította a felperes dr. M. M. tanúként történő kihallgatására vonatkozó indítványát is, mivel a felperes nem csatolt olyan közokiratot, amely az ő vonatkozásában bűncselekmény elkövetését állapította volna meg, ennek hiányában pedig az okirati bizonyítás lefolytatása mellett a tanúkenti meghallgatása nem volt indokolt. Emellett a beszerzett 31 előzményi bírósági ügyön kívüli egyéb bírósági ügyek beszerzése sem volt indokolt, már csak azért sem, mert a rendelkezésre álló bírósági határozatok lehetővé tették a kereset elbírálását.

[29] Az ítélet indokolásában kimondta továbbá azt is, hogy mivel a felperes teljes személyes költségmentességben részesült, az I. és II. rendű alperesek pedig személyes illetékmentesek, az állam viseli ezért a feljegyzett kereseti illetéket a költségmentesség bírósági eljárásban való alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet (a továbbiakban: Kmr.) 14. §-a alapján. Emellett a részleges pernyertességre és pervesztességre, valamint az I. és II. rendű alperesek által felszámított perköltség mértékére is tekintettel arra az álláspontra helyezkedett, hogy a felek maguk viselik az elsőfokú eljárás során felmerült költségeiket.

[30] Valamennyi fél fellebbezett az ítélet ellen.

[31] A felperes fellebbezésében elsődlegesen kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását, és az I. és II. rendű alperesek egyetemleges kötelezését további 14 465 000 Ft vagyoni és 3 800 000 Ft nem vagyoni kártérítés és annak az I. rendű alperes esetében 2014. július 10. napjától, a II. rendű alperes esetében 2015. augusztus 8. napjától számított késedelmi kamatainak, továbbá 132 390 Ft perköltségnek a megfizetésére. Másodlagosan kérte az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára történő utasítását. Anyagi jogszabálysértésként hangsúlyozta, hogy nem az alperesi döntések helyességét kérte kivizsgálni, hanem azokat az etikai vétséget is megvalósító, kirívó, súlyos, szándékos jogsértéseket, amely szándékos mulasztásokkal okozati összefüggésben a felperesnek jogsérelmet, kárt okoztak. Sételmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem folytatta le a szükséges bizonyítási eljárást, és ellenezte azon végrehajtási lapok beszerzését, amelyek kétséget kizáróan és egyértelműen igazolták volna az I. rendű alperes bírāja, dr. M. M. 12 000 000 Ft-ot meghaladó károkozását, illetőleg ugyanezen okok miatt ellenezte az ő tanúkénti meghallgatását is. Az elsőfokú bíróság nem szerezte be a M-i Rendőrkapitányság 050.-3.../13/12.bü. számú iratát sem, amelyben az I. rendű alperes jelen perrel összefüggő nyilatkozata található, holott ezek is igazolták volna az I. rendű alperes bírójának 12 000 000 Ft-ot meghaladó károkozását. Mindezek hiányában az elsőfokú bíróság jogszabálysértően állapította meg az ítéleti tényállást. Hangsúlyozta továbbá, hogy az elsőfokú bíróságnak minden bizonyítékról számot kellett volna adnia, a felperes pedig 130 darab hiteles okirat becsatolásával igazolta kárigénye magalapozottságát, amelyekről az elsőfokú bíróság nem rendelkezett, de arról sem, hogy a bizonyítékokból melyiket és miért mellőzte. Így iratellenes az az ítéleti megállapítás, hogy ne tudott volna olyan közokiratot rendelkezésre bocsátani, amely alátámasztja a jogellenesség fennállását, amellyel szemben az alperesek nem támasztották alá okirattal ellenkérelmüket. A felperes ugyanis a vagyoni kárának bizonyítására többek között becsatolta a M-i Rendőrkapitányság 2013. január 22-i 050.-3.../13/2012.bü. számú megkeresését, amelyben arra kért választ az I. rendű alperestől, hogy közölje, hogy a felperes a 2. számú előzményi ügyben előterjesztett fellebbezésének elutasítását követően szenvedett-e el olyan joghátrányt, amely a későbbiek során az ügyét hátrányosan befolyásolta. Emellett becsatolta azt a B.35../2012/14. számú ügyészégi határozatot, amely tényként igazolta, hogy dr. M. M. önként, értesítés nélkül ment be a rendőrségre tanúvallomást tenni a felperest ért 12 000 000 Ft összegű károkozás kapcsán, azonban az elsőfokú bíróság az e tanúvallomásról készült jegyzőkönyvet sem szerezte be. Hangsúlyozta, hogy az előzményi eljárásokban meghozott jogerős határozatok megváltoztatását nem kérte, hanem a 4.P.20.371/2014., a 2.Pf.21.399/2015. és a 2.Pf.21.238/2015. számú határozatokhoz kapcsolódó bírósági tevékenységgel kapcsolatban kérte a határozatok érvénytelensége miatt a jogellenes alperesi magatartás megállapítását. Ezért sételmezi azt is, hogy az elsőfokú bíróság nem szerezte be az utóbbi két másodfokú ügy iratait. Emellett hangsúlyozta, hogy soha nem hivatkozott a személyében rejlő okra, a személyiségét alkotó ismérvekre, de nem is jelölte meg keresete jogalapjaként a Polgári

Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:45. §-ának (1) bekezdését, ugyanakkor közokiratokkal igazolta a személyét érintő, sértő bírói tevékenységeket. Ugyanakkor megjelölte a kereset jogalapjaként a Ptk. 2:45. §-ának (2) bekezdését és 2:43. §-ának a) pontját, amely jogcímeiről az elsőfokú bíróság nem rendelkezett. Az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozataiban kiemelte, hogy személyiségi jogsérelem iránti követelése nincs, a jogsértés megállapítását kérte, az elsőfokú bíróság azonban nem folytatta le az ezzel összefüggő bizonyítási eljárást és nem is indokolta meg, hogy miért nem értékelte a hiteles közokiratokat. Emellett a nem vagyoni kárigényét megalapozottan előterjesztette, részletes tényállítással és bizonyítékokkal, de e vonatkozásban hivatkozott az 1952. évi Pp. 163. §-ának (3) bekezdésére is a köztudomású tények bizonyításával kapcsolatban, az elsőfokú bíróság pedig nem indokolta meg, hogy miért utasította el a nem vagyoni kárigényt. A kárigény elévülése és bizonyítottasága körében hangsúlyozta, hogy vagyoni kárát az I. rendű alperes bírāja okozta, az előzményi P.21.313/2009/57. számú határozathoz kapcsolódó tevékenységével, a későbbi tanúvallomásával, amellyel összefüggésben tudomása szerint a bíróság a 2015. szeptember 30-án jogerős 11.B.1167/2015/12. számú ítélete a vádlott felelősségre vonásával fejeződött be, amely bizonyítékról az elsőfokú bíróság nem adott számot. Hangsúlyozta, hogy vagyoni kára az I. és II. rendű alperesek által kibocsátott végrehajtási lapok kibocsátása után keletkezett, így az elsőfokú bíróság tévesen jutott arra a következtetésre, hogy az 5 éves elévülési határidő elteltét követően érvényesített igényt, de az elsőfokú bíróság nem is nevesítette azokat a konkrét bírósági eljárásokat, amelyek vonatkozásában a keresetet elévültnek tekintette. Az ügyek elkülönítésével összefüggésben az elsőfokú ítélet is megállapította, hogy a S-i Járásbíróság nem követte a Szegedi Ítéltábla megállapításait és a joggyakorlatot, amellyel összefüggésben azt nehezményezte, hogy az ítélet mellőzte azon közokiratok bizonyítékként történő értékelését is, amelyek szerint a S-i Járásbíróság bírái elfogulatlanságukról nyilatkoztak az érintett perben, és azt sem értékelte, hogy e bíróság elnöke (az ügy bírāja) azt nyilatkozta, hogy a S-i Járásbírósági bírái nem peres felek, holott a S-i Járásbíróság eljárása kizárt volt, illegitim módon járt el a törvényszéki hatáskörbe tartozó ügyben, és 2014. június 10-től 2015. június 22-ig jogszabályellenesen végezte tevékenységét: az ebben a perben hozott határozat ezért érvénytelen. Az alapjogi jogsértéssel összefüggésben szintén hiányos az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása, ugyanis a felperesnek sérült a perek észszerű időn belüli befejezéséhez fűződő alapjoga azzal, hogy a II. rendű alperes 2.Pf.21.238/2015. számú ügyének iratai teljes egészében eltűntek, holott 2015. augusztus 6-tól 2015. október 30-ig ezen a számon volt folyamatban az ügy, majd kapott új számot 2.Pf.21.399/2015. szám alatt, amely ügyben 7 hónap elteltével tűztek csak tárgyalást 2016. március 30-ra, holott az 1952. évi Pp. 370/A. §-ának (4) bekezdése értelmében az eljárást soron kívül kellett volna lefolytatni. E vonatkozásban azonban az elsőfokú bíróság ítélete semmilyen jogi indokolást nem tartalmaz. Téves az az ítéleti megállapítás, hogy a Kúria egymással nem teljesen összhangban lévő több kijelölő végzése is nehezítette a II. rendű alperes eljárását, amely következtetésre csak azért juthatott az elsőfokú bíróság, mert nem szerezte be e két másodfokú eljárás iratait. Az elsőfokú bíróság teljesen mellőzte az általa becsatolt közokirati bizonyítékokat a vonatkozásban, hogy a S-i Járásbíróság nem jogerős végzés alapján terjesztette fel az ügy iratait a 4.P.20.371/2014. számú ügyben, majd a Miskolci Törvényszék e nem jogerősen befejezett ügyet terjesztette fel a Kúriához, illetőleg az I. rendű alperes ugyanezeket az iratokat a 2.Pkf.20.262/2014/3. számú végzésével úgy is felterjesztette, mintha a felperes az eljárást a II. rendű alperesnél indította volna meg. Az elsőfokú bíróság azt sem értékelte az alperesek terhére, hogy a felperesnek ugyanabban az ügyben a S-i Járásbíróság mellett a Szegedi Törvényszékre és a Nyíregyházi Törvényszékre is tárgyalásokra kellett járnia, mivel többször terjesztették fel az ügyet jogsértő módon. Szabálytalan volt az is, hogy a S-i Járásbíróság annak ellenére járt el a 4.P.20.371/2014.

számú ügyben, hogy az I. rendű alperes volt a per alperese, illetőleg a fellebbezés alapján az eljáró bíróság kijelölése céljából lefolytatott eljárásban az I. rendű alperes a saját peres ügyében járt el. Mindezek alapján pedig a vagyoni és nem vagyoni kárának jogalapja igazolt. Hiányolta az elsőfokú ítélet indokolásából annak megállapítását is, hogy a S-i Járásbíróság 4.P.20.371/2014/26/II. számú ügyben az elsőfokú eljárásra a II. rendű alperest jelölték ki, amely 1.P.20.396/2015. számon befogadta a felperes ügyét, majd a kollégiumvezető utasítására törvénytelenül az elsőfokú ügyet hozzáegyesítették a 2.Pf.21.238/2015. számú másodfokú eljárásához, amellyel a II. rendű alperes a Kúria határozata ellenére saját magát jelölte ki másodfokú bírósággént a per lefolytatására. Az elsőfokú bíróság azonban az ehhez szükséges iratokat nem szerezte be. Sérelmezte, hogy az alperesek jogi képviselője a 2020. március 12-i és 2020. augusztus 26-i tárgyalások előtt 1-1 órát eltöltött az Egri Törvényszék elnöki irodájában. Emellett az elsőfokú bíróság alaptalanul nem kötelezte az I. és II. rendű alpereseket vagyoni kárának megtérítésére, ami abból adott, hogy az általuk tisztességtelenül lefolytatott eljárások illetékeit a végrehajtási ügyekben levonták, aminek az összege jelenleg meghaladja az 1 800 000 forintot. Az elsőfokú bíróság emellett nem foglalkozott a kereset azon részével, amely szerint a törvénysértéssel kibocsátott végrehajtási lapot vissza kell vonni, pedig az számára vagyoni hátrányt okozott. Mindezek mellett sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság többszöri kérelme ellenére sem javította ki az általa az elsőfokú eljárás során is hivatkozott 18 jegyzőkönyvet, amelyek közül a 12.P.20.014/2018/46. sorszámú jegyzőkönyv kijavítását kifejezetten azért kérte, mert jelezte, hogy nem ért egyet az I. rendű alperes 2.Pkf.20.980/2019. számú végzésével, mivel soha nem indított végrehajtás megszüntetése iránti keresetet az I. és II. rendű alperesek ellen. Ezért kérte ezzel összefüggésben felfüggeszteni a tárgyalást, amíg az elsőfokú bíróság a keresetet nem adja át a részére, amelyre az elsőfokú bíróság részéről nem történt intézkedés. Előadta továbbá, hogy az elsőfokú eljárás során előterjesztett közérdekű bejelentése alapján az elsőfokú bíróságnak kötelessége lett volna áttenni kérelmét az ügyészségre, amelynek megtételére immáron az ítéltáblát kérte. A fellebbezés hiányosságainak pótlása során sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem folytatta le a nem vagyoni kárigényével összefüggő bizonyítást, amennyiben pedig a nem vagyoni kártérítési igény köztudomású tényként nem fogadható el, úgy az orvosszakértő bizonyítást sem, amellyel összefüggésben hangsúlyozta, hogy az elsőfokú eljárás során két tárgyalási jegyzőkönyv is igazolja, hogy rosszullete miatt mentő vitte el. Emellett utalt arra is, hogy az elsőfokú eljárás során előterjesztett beadványai 108 darab jogsértést sorolnak fel, a bírósági jogsértések megállapítása körében pedig az 1959. évi Ptk. 84. §-a (1) bekezdésének a), b) és d) pontjaira, emellett 252. §-ának (1), (2) és (3) bekezdéseire, 253. §-ára és 245. §-ának (2) bekezdésére alapította keresetét. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem rendelkezett a további jogsértéstől való eltiltásra vonatkozó kereseti kérelméről, holott a nyugdíjából továbbra is havi 22 000 Ft-ot vonnak az I. és II. rendű alperesek tisztességtelen tevékenysége miatt, míg a jogsértéssel előállított dolog érvénytelenítése körében előterjesztett kereseti kérelme körében hangsúlyozta, hogy szükségesnek tartja az általa nevesített bírák továbbképzését és fegyelmi felelősségre vonását. Az így pontosított fellebbezését is 14 465 000 Ft vagyoni és 3 800 000 Ft nem vagyoni kártérítés és azok kamatai körében tartotta fenn, hangsúlyozva, hogy személyiségi jogsértésre alapított igénye nincs (és nem is volt). Fellebbezését kiegészítve hivatkozott az I. rendű alperes elnökének egyik iratára is, továbbá arra is, hogy a S-i Járásbíróság a kérése ellenére sem tudta kideríteni, hogy indult-e végrehajtási eljárás ellene az I. és II. rendű alperesek mint végrehajtást kérők kérelmére, amely alátámasztja, hogy nem létező végrehajtás megszüntetése iránti pert tett át az elsőfokú bíróság az ügyben meghozott 12.P.20.267/2018/11. számú végzésével, emellett utalt az I. rendű alperes elnökének tájékoztatására is, amely szerint a D-i Járásbíróságra áttett, a peres feleket és a Debreceni Ítéltáblát érintő ügynek nyoma veszett.

[32] Az I. rendű alperes fellebbezésében elsődlegesen kérte az ítélet megváltoztatását, és az őt marasztaló rendelkezés vonatkozásában a kereset teljeskörű elutasítását, másodlagosan marasztalásának 100 000 Ft-ra történő mérséklését, illetőleg a felperes másodfokú perköltség megfizetésére történő kötelezését. Hivatkozása szerint az elsőfokú bíróság tévesen értékelte a 4.P.20.371/2014/26/III. számú végzés elleni fellebbezés elintézésével kapcsolatos tényállást. A S-i Járásbíróság ugyanis a felperes fellebbezését miután megküldte észrevételezésre az ügy alpereseinek, rendelkezett a résziratok felterjesztéséről, amelyet követően azt Pkf.21.789/2014. számon lajstromozták a Miskolci Törvényszéken. Miután pedig az I. rendű alperes kizárt volt, az iratok további felterjesztésére került sor. A Kúria időközben 2014. november 13-án hozta meg a S-i Járásbíróság kizárását megtagadó és a II. rendű alperest az esetleges fellebbezések elbírálására kijelölő határozatot, amelyet a S-i Járásbíróságon 2014. december 2-án, 47. sorszám alatt lajstromoztak. Ez alapján az I. rendű alperesi bíróság jogszerűen járt el, így maga az I. rendű alperes kizárt bíróságként csak az iratok felterjesztéséről rendelkezhetett, ugyanakkor a járásbíróságnak ekkor még nem volt tudomása a Kúria kijelöléséről. A per észszerű időn belül történő befejezéséhez való jog sérelmével kapcsolatban pedig hangsúlyozta, hogy az elkülönítés és áttétel viszonylatában az elsőfokú ítéletben kifejtettek nem alapulnak kifejezett jogszabályi rendelkezésen, jogegységi határozat hiányában pedig egységes bírói gyakorlat sem alakult ki. Emellett az elsőfokú bíróság mindössze egy esetet, a 2015. január 6-i tárgyalás nem 8 napon túlra, 2015. február 2-ra történő kitűzésére jelölte meg, amelynek egyik oka az volt, hogy a jegyzőkönyv szerint maga a felperes kérte, hogy konzultálhasson a pártfogó ügyvédjével. Emellett azon ügy alperesei nem vettek részt a tárgyaláson, így a tárgyalási időköz biztosítása miatt sem volt tartható ez a határidő. Ezen túl az elsőfokú ítélet sem jelölt meg más mulasztást. Az iratok áttekintése alapján pedig megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a kereset előterjesztésétől kezdődően annak hiányai pótlásai, a kizárással kapcsolatos határozatok meghozatala és egyéb cselekmények figyelembevételével inaktív időszakok nélkül végezte el a perbeli cselekményeket, márpedig az 1952. évi Pp. 2. §-ának (3) bekezdése és a bírói gyakorlat (BDT2008. 1811.) értelmében az egész eljárást kell vizsgálni, egy határidő elmulasztásából nem következik automatikusan e jog sérelme. Emellett hivatkozott arra is, hogy a felperes az elsőfokú ítélet érvelésével szemben nem az eljárási törvényben biztosított jogait gyakorolta, hiszen például több alkalommal is ugyanazon alaptalan indokkal terjesztette elő kizárási indítványait, márpedig az 1952. évi Pp. 2. §-ának (2) bekezdése szerint ez kizárja az igényének érvényesítését. A tisztességes eljáráshoz való jog sérelme körében hangsúlyozta az elsőfokú ítélet indokolásával szemben, hogy a 26/II. sorszámú áttételt elrendelő végzés V. rendű alperes részére történő kézbesítése nem volt feltétele a jogerő megállapításának, hiszen az V. rendű alperes a végrehajtás megszüntetésével kapcsolatos kereset miatt állt perben, tőle kártérítést nem követeltek, így mivel a kereseti kérelem körében nem volt érintett, részére nem kellett kézbesíteni a végzést. Az I. rendű alperes ugyanakkor fél volt a perben, így kizárt volt az 1952. évi Pp. 14. §-a alapján, hogy részt vegyen az ügy elintézésben, ezért érdemi vizsgálatot sem folytathatott, hanem kizárólag az eljáró bíróság kijelölése érdekében terjeszthette fel az iratokat, és immáron a Kúria által kijelölt bíróságnak kellett volna esetlegesen intézkednie az irat visszaküldéséről. Ezen esetleges eljárási szabálysértés sem eredményezte a felperes jogainak sérelmét, hiszen a felperes jogorvoslati lehetősége nem sérült, kizárólag azon per V. rendű alperese hivatkozhatna ilyen jogainak sérelmére és kérhetne sérelemdíjat. A felperes továbbá e „szabályszegést” a Szegedi Törvényszék előtti eljárásban sem kifogásolta. Az összecszerűség körében sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem adta annak tényleges indokát, hogy milyen körülményeket vett figyelembe az I. rendű alperes által megfizetendő, jelentősen eltúlzott 500 000 Ft meghatározásánál.

[33] A II. rendű alperes fellebbezésében elsődlegesen kérte az őt marasztaló rendelkezések megváltoztatásával a kereset teljeskörű elutasítását, másodlagosan 100 000 Ft-ra történő mérséklését, továbbá a felperes első- és másodfokú perköltség megfizetésére történő kötelezését. Fellebbezését azzal indokolta, hogy a marasztalás alapjául felhívott 4.P.20.371/2014/26/III. számú végzés 2015. február 17-én érkezett meg hozzá, amelyhez a Kúria Pkk.V.25.007/2014/2. számú határozatát csatolták, amelyben elsőfokú eljárásra, az alapjául szolgáló ügy I-IV. rendű alpereseivel szemben kártérítés iránt előterjesztett kereset vonatkozásában jelölte ki. Az elsőfokú bíró észlelte is ezt az ellentmondást, és erre tekintettel állította ki a felperes által is hivatkozott hivatalos feljegyzést. Ezt követően a kollégiumvezetővel tekintették át az iratokat, majd került sor az iratok P.20.709/2015. számra történő lajstromozására, és mivel a felperes beadványa ellentmondásos volt, hívták fel annak pontosítására. A felperes ugyanakkor nem nyilatkozott a felhívásban foglaltakra, ezért a keresetlevelet idézés kibocsátása nélkül elutasították, amely végzést a Szegedi Ítéltábla helybenhagyott. Ez alapján alaptalan az a megállapítás, hogy a II. rendű alperes nem bírálta el a felperes beadványát, hiszen azt tartalma szerint megtette. Előadta továbbá, hogy a 4.Pkf.20.445/2015/2. számú végzésével elbírálta a S-i Járásbíróság előtt 4.P.20.371/2014/64. számon előterjesztett végrehajtás felfüggesztése iránti kérelmet, amelyhez ekkor mellékeltek a Kúria másodfokú eljárásra kijelölő Pkk.V.24.951/2014/2. számú határozatát. Emellett a felperes végrehajtás felfüggesztése iránti kérelmeit mind az első-, mind a másodfokú eljárásokban elutasították, de az ítélet elleni fellebbezés miatt folyamatban volt másodfokú eljárásban is előterjesztett végrehajtás felfüggesztése iránti kérelmet, amelyet a 2.Pf.21.399/2015/12. számú, a Szegedi Ítéltábla által helybenhagyott végzésével elutasított. A felperes továbbá nem terjesztett elő arra vonatkozó kifogást, hogy a korábbi végrehajtás felfüggesztése iránti kérelmét nem bírálták el. Utalt arra is, hogy maga a végrehajtás megszüntetése iránti kérelem is megalapozatlan volt, miután pedig a per jogerősen befejeződött, a sérelmezett fellebbezés elbírálása is okafogyottá vált. Hivatkozása szerint az 1952. évi Pp. 370. §-a alapján a bíróság nem köteles helyt adni a végrehajtás felfüggesztésére irányuló kérelemnek, a kérelem indokoltsága körében pedig annak van jelentősége, hogy a felperes által a végrehajtás megszüntetése iránt előterjesztett kereset alapjául előadott tények és rendelkezésre álló bizonyítékok valószínűsítik-e a kereset megalapozottságát. A felfüggesztés hiánya miatti jogsértésre történő hivatkozás azért is megalapozatlan, mert a végrehajtás alatt álló követelések megszűnése nem volt megállapítható az ítélet meghozatalakor, emellett a felperes nem is hivatkozott olyan körülményre, hogy az elsőfokú végrehajtás felfüggesztése iránti kérelem és a második erre irányuló kérelem jogerős elbírálása között eltelt időszakban végrehajtási intézkedésre került volna sor, és emiatt érte volna bármilyen hátrány vagy sérelem. Álláspontja szerint – utalva az 1952. évi Pp. 2. §-ának (3) bekezdésére – előterjesztés hiányában sérelmét a jogorvoslat során eljáró bíróság nem is vizsgálhatta. Az eljárás tisztességességét csak az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet megállapítani, márpedig a felperes az eljárás során többször azonos tartalommal terjesztette elő a végrehajtás felfüggesztése iránti kérelmeit, amely kérelmeket elutasítottak. A II. rendű alperes sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem adta indokát annak, hogy mely szempontokat, körülményeket figyelembe véve határozta meg az általa fizetendő sérelemdíj összegét 300 000 Ft-ban, azonban mivel maga a végrehajtás megszüntetése iránti kereset is alaptalan volt, a felperest joghátrány ténylegesen nem érte. Az elsőfokú perköltség viselése körében sérelmezte, hogy az 1952. évi Pp. 81. §-ának (1) bekezdése alapulvételével pernyertessége még marasztalása esetén is 98,5%-os, ezért erre tekintettel kellett volna határozni a perköltség viseléséről, amely alapján a fellebbezés sikerességének függvényében az 1952. évi Pp. 78. §-ának (1) vagy 81. §-ának (1) bekezdése alapján kérte a perköltség viselésére vonatkozó rendelkezés megváltoztatását.

[34] Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet a felperes fellebbezésével érintett rendelkezésének helybenhagyását, és a felperes másodfokú perköltség megfizetésére történő kötelezését. Hivatkozása szerint az elsőfokú ítélet indokolása abban a vonatkozásban helytálló, hogy a felperes nem bizonyított sem vagyoni károkozást, sem személyiségi jogsértést.

[35] A II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének felperesi fellebbezéssel érintett rendelkezésének helyes indokai alapján történő helybenhagyását, és a felperes másodfokú perköltség megfizetésére történő kötelezését. Hangsúlyozta, hogy a felperes keresete vele szemben részben olyan igényen alapult, amely eljárásban a II. rendű alperes nem járt el. Kitért arra is, hogy az elsőfokú ítélet tartalmazza az elsőfokú bíróság mérlegelésének szempontjait és jogi álláspontját, a hiányolt Pf.21.399/2015. számú iratok pedig nem tűntek el, mivel pedig a felperes az alapjogi sérelem, illetőleg a személyhez fűződő jogok megsértésének objektív szankciói körében nem kérte az ítélet megváltoztatását, e körben alaptalan a fellebbezési érvelés is.

[36] A felperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az I. és II. rendű alperesek fellebbezésének „elutasítását”. Ellenkérelmének indokaiként fenntartotta a fellebbezésében írtakat.

[37] A felperes fellebbezésében kérte a Debreceni Ítéltábla kizárását, amelyet a Kúria a Pkk.I.24.600/2021/2. számú végzésével megtagadott.

[38] A felperes a Szegedi Törvényszék előtt 1.P.20.187/2015. számon folyamatban volt perben az I. rendű alperessel szemben az 1. számú előzményi ügyben és az 1. számú előzményi ügy alapján indult végrehajtásban az emberi méltósághoz fűződő személyiségi joga sérelme miatt, a 2. számú előzményi ügy alapján indult végrehajtás megszüntetése iránti perben a végrehajtás felfüggesztésének elmaradása miatt sérelemdíj, továbbá az 1. és a 2. számú előzményi ügy alapján indult végrehajtásban a nyugellátása terhére történt behajtás által okozott vagyoni kár iránti, abban a perben jogerősen elbírált kereseti kérelmeket is előterjesztett; a felperesi képviselő a per másodfokú tárgyalásán egyértelműsítette a felperes többször nehezen követhető nyilatkozatait akként, hogy a kereseti kérelmet helyesen úgy kell értelmezni, hogy az nem terjedt ki a Szegedi Törvényszék előtt folyamatban volt perben már jogerősen elbírált kereseteire.

[39] Az ítéltábla a felperes fellebbezését megalapozatlannak, az I. és II. rendű alperesek fellebbezését megalapozottnak találta.

[40] Bár a felperes fellebbezése az általa hivatkozott eljárási szabálysértések (bizonyítás mellőzése, indokolási kötelezettség megsértése) kapcsán az ítélet másodlagosan kért hatályon kívül helyezése körében utalt az alapvető jogait ért sérelmekkel kapcsolatos és a személyhez fűződő/személyiségi jogainak sérelmére alapított, felróhatóságtól független szankciók (jogsértés megtörténtének megállapítása, eltiltásra és abbahagyásra kötelezés, sérelmes helyzet megszüntetése) iránt előterjesztett kereseti kérelmeire is, figyelemmel az eredeti és a pontosított fellebbezésében is határozottan feltüntetett (az elsőfokú ítélet

megváltoztatására irányuló) elsődleges fellebbezési kérelemre és a hatályon kívül helyezésre irányuló fellebbezéssel kapcsolatban kialakult bírói gyakorlatra (BH2016. 283., BH2014. 369.), az ítéltábla az 1952. évi Pp. 253. §-ának (3) bekezdése alapján fellebbezési kérelem hiányában (továbbá mert nem észlelt olyan eljárási szabálysértést, amely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését tette volna szükségessé) nem érintette az elsőfokú ítélet nem támadott, a keresetet elutasító rendelkezéseit (az I. és II. rendű alperesek marasztalásának ténybeli alapja, az I. és II. rendű alperesek egyetemleges marasztalása, a késedelmi kamat kezdő időpontja, a személyhez fűződő/személyiségi jogok sérelmére alapított, felróhatóságtól független szankciókra irányuló kereseti kérelmek). Ennek ellenére az ítéltábla annyiban pontosította az elsőfokú ítélet keresetet ismertető [200] bekezdését, hogy egyrészt a felperes nem eshetőlegesen terjesztette elő kereseti kérelmeit, másrészt az kiterjedt a sérelmes helyzet megszüntetésére is, amelyet ugyanakkor az elsőfokú bíróság szintén elutasított az elsőfokú ítélet [277] és [278] bekezdéseiben rögzítettek szerint.

[41] Emellett az elsőfokú bíróság ítéletének [178] bekezdésében megállapított tényállás annyiban korrekcióra szorul, hogy a S-i Járásbíróság P.20.116/2015. számú ügyének kezdőirataként nem ugyanezen bíróság 4.P.20.675/2013/10. számú végzését, hanem a felperes önálló keresetlevelét lajstromozták, amelynek e végzés csupán melléklete volt (azaz a 4.P.20.675/2013/10. számú végzés kizárólag ugyanezen bíróság P.20.739/2013. számú ügyének volt a kezdőirata). Az ítéltábla továbbá a S-i Járásbíróság 4.P.20.371/2014/126-131. és a II. rendű alperes 2.Pf.21.399/2015/2., 5. és 6. számú iratai alapján annyiban kiegészíti az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást, hogy a S-i Járásbíróság 121. sorszám alatt meghozott ítéletével szemben a felperes részéről 126. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés első ízben 2015. augusztus 6-án történt felterjesztést követően előbb 2.Pf.21.238/2015. számon indult meg a másodfokú eljárás a II. rendű alperesnél, azonban az ítéletnek a per II. rendű alperese (Debreceni Ítéltábla) részére történő kézbesítésének igazolása érdekében Pf. 2. sorszám alatt 2015. szeptember 10-én meghozott végzéssel az iratokat visszaküldték a S-i Járásbíróság részére, és amellyel a fellebbezett ügy a II. rendű alperesnél e peres számon ügyvitelileg befejeződött. A járásbíróság a 2015. szeptember 17-én hozzá visszaérkezett iratokat másnap azzal a tájékoztatással terjesztette fel ismét, hogy az ítéletet a II. rendű alperes meghatalmazottja részére kézbesítették. E felterjesztést követően lajstromozták az iratot a II. rendű alperesnél 2.Pf.21.399/2015. számon, amely a 2015. szeptember 28-án kelt Pf. 2. sorszámú végzésével felhívta a II. rendű alperes meghatalmazottját képviseleti jogának igazolására. A II. rendű alperes a képviseleti jog igazolásának 2015. október 27-én Pf. 5. sorszám alatt történt beérkezését követően 2015. október 30-án tűzte ki a másodfokú tárgyalás határnapját 2016. március 30. napjára.

[42] Egyekben az elsőfokú bíróság az ügy érdemi elbírálásához szükséges bizonyítást lefolytatva feltárta az érdemi döntéshez szükséges tényállást, és abból részben – a felperes alapvető jogait ért sérelmek kivételével – helytálló következtetéseket vont le. Döntésének indokaival az ítéltábla nagyjából – az alábbi kiegészítésekkel – egyetértett, nem osztotta azonban az elsőfokú bíróság alapvető jogokat ért sérelmekkel összefüggésben kifejtett jogi álláspontját. Mindezek körében az ítéltábla az alábbiakat hangsúlyozza, követve a felek fellebbezési hivatkozásait:

[43] Bár a felperes a fellebbezésében foglaltak szerint nem kérte a előzményi és az abból variálódó eljárások során hozott alperesi döntések felülbírálatát, azon, a kereseti kérelmei alapjául megjelölt I. és II. rendű alperesi határozatok, amelyek vonatkozásában többletelőadás hiányában csupán azok jogellenességére (kreált voltára, érvénytelenségére

stb.) hivatkozott, a tartalma alapján nem lehetett másként tekinteni, hogy a felperes azok felülbírálatát kérte; a kártérítési per ugyanakkor az elsőfokú bíróság által helytállón idézt bírói gyakorlat alapján nem jelent új jogorvoslati fórumot. Ez utóbbihoz kapcsolódik az is, hogy a felperes a kártérítés és a sérelemdíj alapjául szolgáló jogellenes magatartás jelentős részét valójában abban jelölte meg, hogy az előzményi ügyekben hozott határozatok vagy az azok alapján folyamatban volt peres és végrehajtási (akár illetékbeszedési vagy igazgatási szolgáltatási díj behajtására irányuló) vagy az azok alapján folyt végrehajtási eljárások azért jogsértőek, mert az alapjukat képező, vitathatatlanul jogerős bírósági határozatok a felperes álláspontja szerint jogsértőek, amelynek folyamánként számszerűsített valamennyi vagyonsökkenése jogellenes és az alperesek valamelyikének felróható, akár azért mert az adott végrehajtást nem szüntették meg vagy nem vonták vissza a végrehajtási lapot. Az elsőfokú bíróság által ezzel összefüggésben helytállón kifejtettek mellett szükséges ugyanakkor annak hangsúlyozása, hogy függetlenül attól, hogy a felperes milyen mennyiségben csatolt akár az első-, akár a másodfokú eljárás során az általa vélelmezettek szerint olyan tartalmú okiratot, amely ezzel összefüggő jogsértéseket támaszt alá, a vagyonát csökkentő végrehajtások (illetve illeték és egyéb díjbeszedések) jogerős bírósági határozatokon alapulnak, és kizárólag azzal állnak „okozati” összefüggésben, hogy a felperes önként nem tett eleget valamely jogerős bírósági határozatban meghatározott kötelezettségének. Az 1952. évi Pp. 229. §-ának (1) bekezdése szerint a keresettel érvényesített jog tárgyában hozott ítélet jogereje kizárja, hogy ugyanabból a tényalapból származó ugyanazon jog iránt ugyanazok a felek – ideértve azok jogutódait is – egymás ellen új keresetet indíthassanak, vagy az ítéletben már elbírált jogot egymással szemben egyébként vitássá tehessék (anyagi jogerő). Az anyagi jogerő a jogbiztonság egyik elemeként a jogrendszer egyik záróköve, ezért mindaddig, amíg valamely jogerős, a perbeli esetre vonatkoztatva egyben végrehajtható határozat jogerejét – főszabályszerűen valamely rendkívüli perorvoslat keretében – fel nem törik (azaz meg nem szüntetik azt a hatását, hogy a másik félle szemben akár a követelés behajtása során vitássá lehessen tenni), nem vonható kétségbe a jogerős határozat ebben megmutatkozó hatása, amellyel összefüggésben az elsőfokú bíróság helytállón ismertette pl. a Vht. és az Art. vonatkozó rendelkezéseit is. Ehhez kapcsolódóan a 2011. december 31-ig hatályos, a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 1997. évi LXVI. törvény 2. §-ának (1) és a 2012. január 1-jétől hatályos, a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény 2. §-ának (1) bekezdései értelmében a bíróságok a vitássá tett vagy megsértett jogról – törvényben szabályozott eljárás során – véglegesen döntenek. A felperes vonatkozó hivatkozásai (ideértve a végrehajtási lap visszavonásával kapcsolatos előadásait is) azonban e véglegességet támadják: megalapozatlanul.

[44] Mindezekkel összefüggésben a felperes részben iratellenesen hivatkozott arra, hogy mely okiratok nem álltak rendelkezésre az eljárás során, ugyanis a fellebbezésének hiányosságait pótló beadványában általa is hivatkozott, az I. rendű alperesnél Vh.2920/2011. (a Sátoraljaújhelyi Járásbíróságon Vh.257/2012.) és az I. rendű alperesnél Vh.2006/2014. (a Sátoraljaújhelyi Járásbíróságon Vh.448/2014.) számú végrehajtási ügyek iratai az irat részeként rendelkezésre álltak. Az elsőfokú bíróság valamennyi folytatólagos tárgyalásról kiállított jegyzőkönyve dokumentálja továbbá, hogy ismertette az elsőfokú bíróság az előző tárgyalás óta érkezett iratokat, míg a felperes maga is több alkalommal megtekintette az iratokat (pl. 20. sorszámú jegyzőkönyv 3. oldal).

[45] Alaptalan volt a felperes az I. rendű alperes 2. számú előzményi ügyben eljár bírójának tanúkénti kihallgatásával kapcsolatos hivatkozása is. Előre bocsájtv, hogy a 2012.

évre elsőfokon befejeződött 2. számú előzményi ügyben a perindítást megelőzően több, mint 5 évvel korábban kifejtett esetleges magatartásával kapcsolatos igények az 1959. évi Ptk. 324. §-ának (1) bekezdése alapján elévültek, a felperes fellebbezésében (5. oldal 8. pont) maga is a végrehajtási lapok kibocsátása utáni magatartásokra korlátozta a sérelmezett magatartását. A végrehajtási lapok kibocsátásával kapcsolatban ugyanakkor a fent rögzítettek szerint a tanúvallomás tartalmától függetlenül csak a 2. számú előzményi ügyben hozott határozatok jogerejének megszüntetése vezethetett volna eredményre, és bár a felperes felülvizsgálati kérelmet is előterjesztett, (a Debreceni Ítéltábla hivatalos tudomása szerint) elkésztette tette meg, ezért azt a Kúria elutasította a Pfv.V.20.220/2016/2. számú végzésével. Az ítéltábla ehelyütt hangsúlyozza, hogy bár e felülvizsgálati kérelem felterjesztésére nem vitásan késedelemmel került sor, az elsőfokú ítéletben ezzel összefüggésben megállapítottak mellett annak is jelentősége van, hogy e felülvizsgálati kérelem elkésztésként eleve alkalmatlan volt a jogerős határozat megváltoztatására. A felperes által hivatkozott rendőrségi eljárás során tett, a felperes hivatkozása szerint (12.P.20.014/2018/2. számú jegyzőkönyv 2. oldal) hamis tanúvallomás pedig nem a bírósági jogkörben [1959. évi Ptk. 349. §-ának (3) bekezdése], hanem azon (a közhatalom gyakorlásán) kívüli magatartás, amelyért az I. rendű alperest nem terheli felelősség. Ami pedig ehhez kapcsolódóan és a M-i Rendőrkapitányság 050.-/3.../13/2019.bü. számú megkeresésre adott válasszal kapcsolatos iratbeszerzésre vonatkozó bizonyítást illeti, maga a felperes sem állította, hogy a „12 000 000 Ft-ot meghaladó vagyoni kára” e nyomozati eljárásban keletkezett (polgári jogi viszonylat hiányában nem is keletkezhett), hanem az a 2. számú előzményi per jogerős elvesztéséből ered (12.P.20.014/2018/271. számú jegyzőkönyv 4. oldal, fellebbezés 4. oldal 3. bekezdés).

[46] A felperes ehhez kapcsolódóan általánosságban helytállóan hivatkozott arra, hogy a becsatolt bizonyítékokról az ítélet indokolásában számot kell adni. Az 1952. évi Pp. 221. §-ának (1) bekezdése szerint az ítélet indokolásában röviden elő kell adni a bíróság által megállapított tényállást az arra vonatkozó bizonyítékok megjelölésével, hivatkozni kell azokra a jogszabályokra, amelyeken a bíróság ítélete alapszik. Meg kell röviden említeni azokat a körülményeket, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, végül utalni kell azokra az okokra, amelyek miatt a bíróság valamely tényt nem talált bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte. Az elsőfokú ítélet indokolása pedig – a jelen ítéletben megtett pontosítások és kiegészítések mellett – eleget tesz e kötelezettségnek, hiszen a fellebbezés pontosításában (78. sorszámú irat 3. oldal 5. pont) megjelölt valamennyi eljárást részletesen, az iratoknak megfelelően dolgozta fel, amelyeknek túlnyomó részét képezik a felperes által becsatolt iratok, és amelyek további részletes ismertetése (a felperest ért vagyoni kár és az alperesek magatartása közötti okozati összefüggés, illetőleg kirívó jogszabálysértés hiánya, továbbá a személyhez fűződő/személyiségi jogait kifejezetten támadó magatartás hiányában) szükségtelen volt. Emellett ugyanakkor az elsőfokú bíróság – a jelen ítéletben megtett pontosításokkal és kiegészítésekkel – értékelte az iratok alapján feltárható, ugyanakkor az ítéltábla álláspontja szerint a keresetet részben sem megalapozó alperesi jogszabálysértéseket. Szükséges annak hangsúlyozása is, hogy a felperes álláspontjától eltérően a perben elsődlegesen a felperest terhelte bizonyítási kötelezettség az 1952. évi Pp. 3. §-ának (3) és 164. §-ának (1) bekezdései alapján, amelynek megfelelően (részben az elsőfokú ítéletben is rögzítettek szerint) tájékoztatta az elsőfokú bíróság a feleket bizonyítási kötelezettségükről (12.P.20.014/2018/21. számú végzés).

[47] A fellebbezésben nevesített bizonyítékként annak sincs jelentősége, hogy a felperes által hivatkozott büntetőügy a vádlott (az előzményi ügyekben eljáró pártfogó

ügyvédje) felelősségre vonásával zárult. Korábbi jogi képviselője ugyanis nem vitásan nem az I. rendű alperes mint bíróság jogkörében járt el, akinek büntetőjogi felelősségre vonása nem foszt meg jogerejétől egy végrehajtható határozatot.

[48] Bár a felperes fellebbezésében hangsúlyozta, hogy nem kérte az érintett bírósági határozatok megváltoztatását, ennek ellenére kérte az alperesek jogellenes és károkozó magatartásának megállapítását – a polgári eljárásjogban ismeretlen jogintézményként – a S-i Járásbíróság 4.P.20.371/2014. számú és az ahhoz kapcsolódó másodfokú határozatok „érvénytelensége” miatt. A felperes részben iratellenesen hivatkozott arra is, hogy a 2.Pf.21.399/2015. és a 2.Pf.21.238/2015. számú ügy iratai nem képezik részét a peranyagnak, amely vonatkozásban az ítéltábla a fent rögzítetteknek megfelelően részben kiegészítette a tényállást.

[49] A felperes alaptalanul hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte a személyhez fűződő/személyiségi jogainak megsértése körében, hogy az alperesi magatartások sértették a jóhírnévhez, továbbá az élethez (a kereseti jogállítás szerint „normális élethez”) és egészségehez való jogát, amelyet közokiratokkal igazolt. Az elsőfokú bíróság ugyanis mindezek alapjaként – helytállón – utalt a bírói gyakorlatban kimunkáltakra (annak részeként a Kúria érintett ügyben hozott Pfv.IV.20.383/2017/4. számú ítéletére), amely szerint megalapozatlan a személyhez fűződő/személyiségi jogok megsértése miatt előterjesztett kereset, amennyiben nem a felperes személyében rejlő ok, a személyiségét alkotó ismérvek miatt került sor az adott bírósági aktusra. Azt pedig a fellebbezésben is előadta (4. oldal 5. pont), hogy „soha nem hivatkozott a személyében rejlő okra, a személyiségét alkotó ismérvekre”. Az elsőfokú bíróság pedig önmagában ez alapján megalapozottan utasította el a felperes valamennyi érintett keresetét, köztük a [271] – [274] bekezdések szerint a jóhírnév és az egészség sérelmével kapcsolatban támasztottakat is, és mellőzte a [373] bekezdés szerint az orvosszakértői bizonyítást. Az ítéltábla a teljesség kedvéért jegyzi meg, hogy az elsőfokú ítélet jóhírnévsértés körében tett helytálló indokolása mellett egy keresetlevél áttételét követően nem is „valótlan tényállítás” annak feltüntetése, hogy az adott per a fogadó bíróságon indult, mivel az 1952. évi Pp. 129. §-ának (3) bekezdésében rögzített fikció szerint az áttett keresetlevelet úgy kell tekinteni, mintha azt már eredetileg is annál a bíróságnál (hatóságnál) terjesztették volna elő, amelyhez azt áttették. A fentiekkel kapcsolatban különösen megalapozatlanok voltak pl. az olyan hivatkozásai, amelyben azt sérelmezte, hogy a S-i Járásbíróság a végrehajtás megszüntetése iránti perben iratbetekintést biztosított a rendőrségnek (4.P.20.371/2014/75.) az általa tett feljelentés alapján folyt nyomozás során, holott arra az 1952. évi Pp. 119. §-ának (6) bekezdése kötelezi is a bíróságot.

[50] A felperes részben ugyanakkor helytállón hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget teljes körűen indokolási kötelezettségének, és csupán általános megállapítást tett az elévült felperesi követeléssel összefüggésben. Szükséges azonban előre bocsájtani, hogy ennek abból a szempontból nem volt érdemi jelentősége, hogy az elsőfokú bíróság más megalapozott okból (kirívó jogsértés és a felperes személyiségét támadó magatartás hiánya, illetőleg a tartozások egyik alapjaként megjelölt végrehajtások alapjául szolgáló ítéletek jogereje) alaptalannak találta a felperes fellebbezésével érintett kereseti kérelmeket, míg az ítéltábla – az alább kifejtettek szerint – az alperesek fellebbezésével érintett kereseti kérelmeket is. Mindazonáltal a felperes módosította tényelőadásait az I. és II. rendű alperesek elévülési kifogását követően (12.P.20.014/2018/209. számú beadvány), és 40 el nem évült „károkozó magatartásra” szűkítette az I. és II. rendű alperesek „jogsértéseit”. Az

elsőfokú eljárás során azonban – ennek ellentmondva – újfent arra vonatkozó tényelődásokat tett (pl. 12.P.20.014/2018/271. számú beadvány), hogy az I. rendű alperes károkozó magatartást tanúsított a nem vitásan a perindítást megelőzően több mint öt évvel (perorvoslatokkal is) befejeződött 1. és 2. számú előzményi ügyekben, illetőleg az 1. számú előzményi ügyben indult végrehajtás során a végrehajtási lap 2011. május 13-i kibocsátásával. Figyelemmel arra is, hogy a felperes fellebbezésében és annak kiegészítésében (78. sorszámú irat 3. oldal 5. pont) foglaltak szerint mely eljárások képezik a fellebbezés alapját, továbbá, hogy e vonatkozásban a felperes nemcsak az I. rendű alperes marasztalását kérte, hanem a II. rendű alperesét is, az ítéltábla arra a megállapításra jutott, hogy a felperes kárigénye nem évült el a 12.P.20.014/2018/209. számú beadványában megjelölt károkozó magatartások vonatkozásában, ide nem értve a felperes 1. számú előzményi ügyben indult végrehajtással kapcsolatos, az erre vonatkozó első perbeli (2017. szeptember 7-i, a 12.P.20.185/2017/24. számú jegyzőkönyvvel dokumentált tárgyalás) igényérvényesítését megelőző 5 éven túli [az 1959. évi Ptk. 360. §-ának (1) és 324. §-ának (1) bekezdései], azaz 2012. szeptember 7-t megelőző végrehajtási eljárással és annak felfüggesztésével kapcsolatos kárigényt. A követelés elévült emellett az 1. és 2. számú előzményi ügyekben az I. rendű alperes jogelődje által meghozott, az eljárásokat befejező határozatokkal bezárólag tett eljárás és az 1. számú előzményi ügyben indult végrehajtás során kibocsátott végrehajtási lap (és a 2012. szeptember 7-ig megjelölt magatartások) vonatkozásában. Az ítéltábla a fentiek körében figyelemmel volt arra is, hogy bár a 2. számú előzményi ügyben a jogerős ítélet ellen előterjesztett felülvizsgálati kérelemmel kapcsolatos mulasztás 2012. augusztus 7-i esedékességgel nyitotta meg a felperes igényét, míg a felperes ezzel összefüggő első perbeli igényérvényesítése 2018. január 4-i (12.P.20.185/2017/39. számú beadvány), a felperes ezt az igényét előterjesztette a II. rendű alperes érdemi határozathozatal nélkül befejezett P.20.175/2016. számú perben, amely ekként megszakította az elévülést az I. rendű alperessel szemben az 1959. évi Ptk. 327. §-ának (1) bekezdése alapján.

[51] A felperes eredménnyel nem hivatkozott sem keresetében, sem fellebbezésében arra, hogy a S-i Járásbíróság miként járt el a 4.P.20.371/2014. számú ügyben 2014. szeptember 18-án meghozott 26/II. számú végzésével a bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránti kereset önálló áttétele körében. E végzést ugyanis tárgyaláson hozták meg, és hirdették ki, ekként (a felperes által az elsőfokú eljárás során még sérelmezettekkel szemben) vele közölték, ezért a részére már nem kellett kézbesíteni [1952. évi Pp. 219. §-a (1) bekezdésének c) pontja]. A felperes ugyanakkor az ügy iratai és a perben is elismertek (12.P.20.014/2018/156. számú jegyzőkönyv 2. oldal) szerint nem élt fellebbezéssel e végzéssel szemben. Mind a Ptk. 6:549. §-ának (1) bekezdése, mind az 1952. évi Pp. 2. §-ának (3) bekezdése szerint ugyanakkor akár bírósági jogkörben okozott, akár az alapvető jogokat ért sérelem/kár érvényesítésének előfeltétele a rendes jogorvoslat igénybevétele, amellyel a felperes által hivatkozott esetleges sérelem elhárítható lett volna (az elsőfokú végzés megváltoztatásával vagy hatályon kívül helyezésével). Erre tekintettel az elsőfokú bíróság szükségtelenül vizsgálta, hogy a S-i Járásbíróság ezzel összefüggő eljárása megfelelt-e a jogszabályoknak, másrésről pedig ugyanezen tekintettel megalapozatlanul jutott arra a következtetésre is (részben az alább kifejtettek szerint is), hogy az bár kirívó jogsértés nem volt, a felperes alapvető jogainak sérelmével járt. Ugyanezen okból a felperes azt is alaptalanul sérelmezte, hogy az eljárás sokszorozódása miatt többletköltsége keletkezett.

[52] A felperes alaptalanul hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a S-i Járásbíróság eljáró bírójának (egyben elnökének) és további bírójának a saját, illetőleg a S-i Járásbíróság kizártságával kapcsolatos nyilatkozatait. Az érintett perre

még nem, csak 2018. január 1. napjától hatályos, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 14. §-ának (2) bekezdésében foglaltaktól eltérően az 1952. évi Pp. alapján nem volt kizárt az I. rendű alperes illetékességi területén működő S-i Járásbíróság eljárása a perben azért, mert az I. rendű alperes fél volt a perben, amelynek eljárása ugyanakkor kizárt volt, és ennek megfelelően – a fellebbezés hivatkozásával szemben – egyik félként érintett perben sem járt el. Az 1952. évi Pp. 14. §-a szerint a perben az a járásbíróság, törvényszék, illetőleg ítélőtábla nem járhat el, amelynek vezetője a 13. § (1) bekezdésének a), b) vagy c) pontja értelmében (összegezve: félként, képviselőként vagy ezek hozzátartozójaként) ki van zárva. A S-i Járásbíróság vezetője (elnöke) ugyanakkor az érintett perben nem vitásan nem volt sem fél, sem képviselő, sem ezek hozzátartozója. Az ítélőtábla a teljesség kedvéért rögzíti, hogy a Pp. fent hivatkozott, 2018. január 1-jétől hatályos 14. §-ának (2) bekezdése ennek megfelelően a vezető kizártságával összefüggő kizárási okhoz képest önálló jogintézményként szabályozza a perben félként érintett törvényszék területén működő járásbíróság kizárását. Mindezek miatt a felperes érvelésétől eltérően nem volt illegitim a S-i Járásbíróság 2014. július 10-től 2015. június 22-ig tartó eljárása, elsőfokú ítélete pedig nem „érvénytelen”.

[53] Bár a felperes e vonatkozásban (akár az indokolás megváltoztatására irányuló) fellebbezési (csatlakozó fellebbezési) kérelmet nem terjesztett elő, az ítélőtábla a teljesség kedvéért utal arra is, hogy a felperes a fentiek értelmében alaptalanul hivatkozott arra, hogy a II. rendű alperes 2.Pf.21.238/2015. számú ügyének iratai eltűntek. Az ítélőtábla a fellebbezési kérelem ellenére utal továbbá arra is, hogy a felperes alaptalanul sérelmezte az indokolás abbéli hiányosságát, hogy a II. rendű alperes mint másodfokú bíróság 2.Pf.21.399/2015. számon csak 7 hónap elteltével tűzte ki az első tárgyalás időpontját. Az elsőfokú ítéletben felvett történeti tényállás, különösen a [153] bekezdés rögzíti, hogy a Kúria a Pkif.III.24.661/2016/2. számú végzésével elutasította a felperes ugyanezen tárgyú kifogását, mivel a II. rendű alperes a szükséges hiánypótlási eljárást követően kitűzte a tárgyalást. Az ítélőtábla mindezt kiegészítve utal az Alkotmánybíróság elsőfokú ítéletben is idézett 6/1998. (III. 11.) AB határozatának II.5. pontjában foglaltakra, amely szerint egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás „méltánytalan” vagy „igazságtalan”, avagy „nem tisztességes”. Az 1952. évi Pp. ezzel összefüggő 2. §-ának (1)-(3) bekezdéseiben foglalt tényállás önálló „kártérítési” felelősséget megállapító tényállás, amely a jogkövetkezményeket is teljes körűen rendezi (Fővárosi Ítéltábla Pf.I.21.115/2015/12.) Ezért a felperes alapjogi sérelmét az egész eljárásra vonatkozóan kell vizsgálni, mint ahogy több eseti döntés is kifejtette (pl. Kúria Pfv.III.22.259/2017/11.), hogy az alapjogi sérelemre alapított igény nem azonosítható egyes eljárási szabályok megsértésével. E vonatkozásban pedig mérlegelésre szorul a pertartam és az ésszerű idő relációjában, ha a bizonyítási eljárás, vagy önmagában a fél eljárást minduntalan megakasztó nyilatkozatai miatt maga az eljárás lefolytatása nehézségekbe ütközik. Tény, hogy a fent rögzítetteknek megfelelően a II. rendű alperes, ha nem is 7 hónapra, de 2015. október 30-án tűzte ki a másodfokú tárgyalás határnapját 2016. március 30. napjára. Azonban a fent rögzítetteknek megfelelően előbb a képviseleti joggal kapcsolatos hiányok pótlásáról gondoskodott, míg a tárgyalási időközben – az egyéb beadványokkal kapcsolatos ügyintézés mellett – a 2016. január 28-án meghozott Pf.12. számú végzésével elutasította a felperes másodfokú eljárás során előterjesztett végrehajtás felfüggesztése iránti kérelmét, a 2016. február 3-án meghozott Pf.15. számú végzésével helyt adott a felperes ezzel összefüggő kifogásának, majd a 2016. február 16-án meghozott Pf.20. sorszámú végzésével elutasította a felperes ezzel összefüggő fellebbezését, majd a 2016. február 19-én meghozott Pf.23. sorszámú végzésével felterjesztette a felperes (fentiek szerinti) eljárás elhúzódása miatti kifogását, majd a 2016. március 2-án Pf.30. sorszám alatt meghozott végzésével a felperes

Pf.12. sorszámú végzéssel szemben előterjesztett fellebbezése miatt felterjesztette az iratokat, miután azt kiadta a feleknek észrevételezésre. Az ítéltábla a teljesség kedvéért rögzíti, hogy a II. rendű alperes végül azt követően hozott másodfokú ítéletet, hogy a vele szemben előterjesztett kizárási indítványt is megtagadták, a Kúria 2016. október 20-án érkezett Pkk.V.24.970/2016/2. számú végzésével. Így bár a felperes arra helytállóan utalt, hogy a II. rendű alperes az első fellebbezési tárgyalás kitűzésével nem biztosította a fellebbezés soron kívüli elbírálását, eljárása során inaktív időszakok nem adódtak. Különös jelentősége van ugyanis az ítélkezési gyakorlat alapján, hogy az adott bíróság mindent megtett-e annak érdekében, hogy az eljárás folyamatosságát biztosítsa, és a jogvita elbírálására minél előbb sor kerüljön. Önmagában sem az eljárás objektív tartama, sem a bírói határidők elmulasztása nem teremt a fél számára közvetlenül anyagi jogot, a bírói mulasztásnak közvetlen jogkövetkezménye nincs. Ennek jelentősége az észszerű időtartam egyedi körülményeinek a vizsgálata során van az esetben, ha hozzájárul a per elhúzódásához. Mivel ugyanakkor a II. rendű alperes eljárása során ilyen inaktív szakasz nem volt, a felperes 2016. június 6-i kizárási indítványát követően pedig az iratokkal 2016. október 20-ig nem is rendelkezett, a felperes sok esetben ellentmondásos, új kereseti kérelmeket beemelő, az eljáró bíró és eljáró bíróság többszöri kizárását kezdeményező indítványai mellett mindösszesen 2 év 5 hónap alatt jogerősen elbírált ügyben nem sértette meg a felperes alapvető jogát a nála (2015. szeptember 18-tól 2016. december 13-ig terjedő) összesen mintegy 1 év 2 hónapos pertartammal.

[54] Az I. és II. rendű alperesek megalapozottan hivatkoztak ugyanakkor arra a fellebbezésükben, hogy eljárásuk során nem sérült a felperes tisztességes eljáráshoz és a perek észszerű időn belül való befejezéshez fűződő joga még az elsőfokú ítéletben megállapított körben sem. Az előzőekben kifejtetteket szükségtelenül meg nem ismételve, az I. rendű alperes helytállóan hivatkozott arra, hogy bár nem az 1952. évi Pp. 370/A. §-ának (4) bekezdésében foglaltaknak megfelelően, 8 napra tűzte ki a sérelmezett tárgyalást, ezzel azonban – a tisztességes eljárás garanciájaként – a felperes indítványának megfelelően járt el. A 2015. január 6-i tárgyalást dokumentáló 4.P.20.371/2014/63. számú jegyzőkönyvben foglaltak szerint ugyanis a felperes kérte, hogy „a bíróság várja meg, hogy a pártfogó ügyvédjével konzultáljon”, aki a 61. sorszám alatt 2015. január 5-én érkezett kirendelés szerint F-né dr. B. J. volt. E hosszabb tárgyalási időköz pedig olyannyira a felperes érdekében állt, hogy miután F-né dr. B. J. a 2015. január 14-én érkezett 66. sorszámú beadványában bejelentette elfoglaltságát, a 2015. január 6-án beadott 67. sorszámú irat szerint Nónay és Nónay Ügyvédi Irodát rendelték ki a felperes részére 2015. január 13-án (amelyet utóbb, 2015. január 29-én fel is mentettek a kirendelés alól). Az ítéltábla ezzel összefüggésben is utal továbbá arra, hogy a felperes a 2015. február 2-ra halasztott tárgyaláson az eljáró bíró mellett a S-i Járásbíróság kizárását is kezdeményezte (immáron a per során második alkalommal), ezért – a fent rögzítetteket meg nem ismételve – a S-i Járásbíróság eljárásával összefüggésben is az a megállapítás tehető (különösen az elsőfokú ítéletben részletekbe menően ismertetett pertörténet fényében), hogy a járásbíróság eljárása – jóllehet a peres iratok a felperes kizárás iránti kérelmei folytán kétszer is a Kúrián voltak megtalálhatóak – nem járult hozzá az eljárás elhúzódásához, és 1 éven belül mindezek ellenére elsőfokú ítéletet hozott.

[55] Az elsőfokú bíróság téves álláspontra helyezkedett a 4.P.20.371/2014/26/II. számú végzés alapjogi sérelmet eredményező hatásaival összefüggésben is. Meg nem ismételve a felperesi fellebbezés elmaradása miatt utóbb már nem támasztható igényekkel összefüggésben kifejtetteket, az ítéltábla osztotta azt az I. rendű alperesi védekezést is, hogy a végzés jogereje szempontjából nem volt jelentősége az annak V. rendű alperes részére

történő kézbesítésének (kirívó jogsértésként pedig végképp nem értékelhető). Az V. rendű alperes ugyanis az áttett kereseti kérelem vonatkozásában nem volt fél, ezért mivel a végzés rá vonatkozó rendelkezést nem tartalmazott, fellebbezési joggal sem rendelkezett. Az 1952. évi Pp. 233. §-a (1) bekezdésének 2. mondata szerint az elsőfokú bíróság határozata ellen fellebbezéssel élhet a fél, a beavatkozó, végül az, akire a határozat rendelkezést tartalmaz, a rendelkezés reá vonatkozó része ellen. Ez alapján az V. rendű alperesnek nem volt fellebbezési joga, ezért a tárgyaláson jelen nem lévő félként nem volt jelentősége, hogy számára mikor kézbesítették e határozatot. Az I. rendű alperes ennek kapcsán arra is helytállóan hivatkozott, hogy ezzel összefüggésben legfeljebb a per V. rendű alperese hivatkozhatott volna az alapvető jogait és sérelemre. Az ítéltábla a teljesség kedvéért rögzíti, hogy a felperes ezzel összefüggő (a fellebbezésben már meg nem ismételtek) hivatkozásai részben azon alapultak, hogy a S-i Járásbíróság hamisított végzéssel rendelkezett az iratok áttételéről, mivel olyan időpontban gondoskodott a jogerősítésről és azon olyan jogi képviselőt tüntetett fel, amely nem áll összefüggésben a jegyzőkönyvi adatokkal. Ehhez képest megállapítható, hogy a felperes a járásbíróság tárgyaláson meghozott 26/II. sorszámú végzéséről készített 2016. január 6-i kiadmányt minősítette, amelyen a járásbíróság az akkori állapotnak megfelelően tüntette fel a felperes pártfogó ügyvédjeként F-né dr. B. J-ot. Emellett a felperes első, 2014. augusztus 27. napján (10. sorszám alatt) előterjesztett kizárási kérelme folytán az iratok 2014. december 2. napjáig (47. sorszámú irat) a Kúrián voltak megtalálhatóak, így a S-i Járásbíróságnak résziratok alapján kellett ellátnia a kurrenciális ügyintézés, közte 2014. október 17-én 45. sorszám alatt a 26/III. sorszámú végzés felperesi fellebbezés I. rendű alperes részére történő felterjesztését, majd az iratok visszaérkezését követően jogerősíthette csak a 26/II. sorszámú végzést.

[56] Bár mindezek alapján nincs érdemi jelentősége, az elsőfokú bíróság tévesen rótta fel azt is az I. rendű alperesnek, hogy észlelnie kellett volna a jogerősítéssel kapcsolatos hibát, majd vissza kellett volna küldenie a felterjesztett iratokat. Az I. rendű alperes ugyanis fél volt ebben a perben, eljárása a fentiek elapján kizárt volt, ezért az iratok visszaküldéséről sem rendelkezhetett. Mindezek miatt az ítéltábla e vonatkozásban megváltoztatta az elsőfokú ítéletet és mellőzte az I. rendű alperes marasztalását.

[57] A II. rendű alperes fellebbezésével összefüggésben az ítéltábla előrebocsátja, hogy a S-i Járásbíróság a fent rögzítettek szerint 2014. október 17-én gondoskodott a 26/III. sorszámú végzéssel szembeni fellebbezés felterjesztéséről az I. rendű alpereshez, amikor még a II. rendű alperes másodfokú bírósággént történő kijelölésére nem került sor a Kúria 2014. november 13-án kelt Pkk.24.951/2014/2. sorszámú végzésével. E végzés azonban általánosságban jelölte ki a II. rendű alperest az „esetleges fellebbezések elbírálására”, ezért a felperes alaptalanul hivatkozott arra is, hogy a II. rendű alperes jogellenesen járt el jogorvoslati fórumként. Az elsőfokú bíróság által beszerzett iratok alapján megállapítható, hogy a 26/III. sorszámú végzést a felterjesztését követően Pkf.21.789/2014. számon lajstromozták, amely a fentiek miatt kijelölésre felterjesztette az iratokat a szintén kizárt Debreceni Ítéltáblára, amely e tényt meg is állapította a Pkk.I.20.845/2014/2. számú végzésével, majd gondoskodott az iratok Kúriához történt felterjesztéséről. A Kúria azonban az I. rendű alperesnél Pkf. számon fellebbezett ügyben – ismeretlen okból – elsőfokú bírósággént rendelte ki a II. rendű alperest (az esetleges fellebbezések elbírálására pedig a Szegedi Ítéltáblát) a Pkk.V.25.007/2014/2. számú határozatával. Ez a kijelölő végzés volt az I. rendű alperes I.P.20.396/2015. számú (azaz elsőfokú peres) ügyének kezdő irata, amely eljárás során készült a felperes által is hivatkozott, de az elsőfokú ítéletben is ismertetett 4. sorszámú hivatalos feljegyzés, amelyben a II. rendű alperes bírāja e tényt észlelve

rendelkezett az irat Pkf.-es (azaz fellebbezett ügy) számra történő lajstromozásáról. Ez alapján lajstromozták előbb Pkf., majd javítást követően P.20.709/2015. (azaz újfent elsőfokú peres) számon az ügyet a kijelölés kérdésében a II. rendű alperest kötő kúriai végzés alapján, majd mivel a felperes nem nyilatkozott – a hivatkozása szerint fiktív kereseti kérelmen alapuló – hiánypótlási felhívásra, utasították el a keresetlevet idézés kibocsátása nélkül (nem pedig egyesítették a 2.Pf.21.238/2015. számú üggyhöz a felperesi fellebbezés hivatkozásával szemben). A II. rendű alperes legkésőbb a hivatalos feljegyzés elkészültekor észlelte, hogy a felperes fellebbezésének elbírálása a kijelölés alapján elmaradt, ezért gondoskodnia kellett volna a S-i Járásbíróság (mint elsőfokú bíróság) értesítéséről a fellebbezés ismételt felterjesztése érdekében. A II. rendű alperes azonban megalapozottan hivatkozott arra, hogy mindezek ellenére a felperes tisztességes eljáráshoz való joga nem sérült.

[58] A S-i Járásbíróság 4.P.20.371/2014. számú perének alapját ugyanis a 2. számú előzményi ügy alapján indult végrehajtás képezte, amelynek során a felperes adósként 2 alkalommal terjesztett elő végrehajtás felfüggesztése iránti kérelmet (amelyeket jogerősen elutasítottak), ugyanazon okok alapján, amelyre a 26/III. sorszámú végzésben elutasított kérelmében is hivatkozott. Emellett felperesként a 4.P.20.371/2014. számon indult perben – a jogerősen el nem bírált kérelme mellett – első- és másodfokon is előterjesztett ugyanazon okra hivatkozással ilyen tartalmú kérelmet, amelyeket az elsőfokú ítéletben rögzített, fent kiegészített tényállás szerint jogerősen elutasítottak. Tekintve, hogy a végrehajtás megszüntetése iránti perben előterjesztett keresete is azon a megalapozatlan hivatkozásán alapult, hogy a jogerős ítélet az általa megjelölt „törvényteleniségek” miatt nem végrehajtható, kereseti kérelmének teljesítésére nem volt lehetőség a végrehajtás megszüntetése iránt folyamatban volt perben, ez alapján pedig (továbbá az általa hasonló tárgyban indított számtalan perre és létfenntartásának veszélyeztetettsége miatt) a végrehajtás felfüggesztésére sem a Vht. 48. §-ának (3) bekezdése alapján. Ezért bár tény, hogy a felperest megfosztották a jogorvoslati jogától a több ugyanolyan tartalmú kérelme közül az egyik vonatkozásában, összességében tekintve ezen egyetlen mulasztás mellett nem sérült a felperes ahhoz való méltányolható érdeke, hogy a végrehajtás felfüggesztését „eredményesen” érvényesítse. Az ítéltábla megjegyzi ugyanakkor, hogy a felperes a II. rendű alperes hivatkozásának megfelelően nem igazolta, hogy ezen intervallumban ténylegesen milyen összegű eredményes végrehajtásra került sor, erre az esetre azonban a felperes anyagilag ténylegesen kedvezőbb helyzetbe került volna a felfüggesztés elmaradásával, mivel a végrehajtás eredménytelenül kért megszüntetése miatt kevesebb összegre állt volna fenn kamatozó kötelezettsége. Az ítéltábla ezért – visszaulva a 6/1998. (III. 11.) AB határozatban foglaltakra – arra a megállapításra jutott, hogy az eljárás nem volt tisztességtelen e „részlet” hiánya ellenére sem. Mindezek miatt az ítéltábla e vonatkozásban is megváltoztatta az elsőfokú ítéletet és mellőzte a II. rendű alperes marasztalását is.

[59] Ami pedig e bíróságok végrehajtás megszüntetése (végrehajtási lap visszavonása) körében hozott jogerős döntését illeti, utalva az 1952. évi Pp. 368. §-ának a) pontjában foglaltakra is, megalapozottan utasították el a felperes (az egyes határozatokkal szemben jelen perben is hangoztatott álláspontján alapuló) keresetét, figyelembe véve, hogy a felperes valójában nem olyan „tényekre” hivatkozott a végrehajtás alapjául szolgáló határozatokat sérelmezve, amelyeket az alapeljárásban ne közölhetett volna (pl. teljesítés), míg a végrehajtásra jogerős ítéletek alapján került sor törvényesen kibocsátott végrehajtási lap alapján.

[60] A további felperesi fellebbezési érveléssel ellentétben továbbá a fent a felperes által beszerezni kért és becsatolt iratok alapján részletezettek szerint sem a S-i Járásbíróság, sem az I. rendű alperes részéről nem került sor a hivatkozott 4.P.20.371/2014. számú perben a felterjesztések/kijelölések megduplázódására sem. Az ítéltábla a teljesség kedvéért rögzíti, hogy a 26/II. sorszámú végzés I. rendű alperesnél P.20.108/2015. számon történt lajstromozását követően a Kúria – ismeretlen okból – 2 végzést is hozott (Pkk.V.24.567/2015/2. és Pkk.24.592/2015/2. számon) az eljáró bíróság kijelöléséről, a kijelölt Szegedi Törvényszék azonban a fent hivatkozottak szerint egyesítette az előtte folyamatban volt pereket.

[61] Amellett, hogy az ítéltábla mindezek alapján arra a megállapításra jutott, hogy az I. és II. rendű alperesek a fentiek szerint értékelt eljárások során kirívó jogszabálysértést nem követtek el, a felperesnek többletkiadást nem okoztak, a törvényes végrehajtásból eredő kötelezettségén túl behajtást nem eszközöltek vagy kezdeményeztek, illetőleg a felperes személyhez fűződő/személyiségi jogát és alapvető jogait sem sértették, az ítéltábla az 1952. évi Pp. 253. §-ának (3) bekezdése alapján – az elsőfokú ítélet indokolását kiegészítve, a fentiek szerint csoportosítható felperesi hivatkozásokon kívül – utal a következőkre is. A felperes alaptalanul hivatkozott arra az alperesi károkozó magatartásra, hogy a 2. számú előzményi ügy alapján indult végrehajtási eljárásban költségmentessége ellenére „inkasszáltatták” a fellebbezési illetéket, mivel az 1952. évi Pp. 86. §-a (2) bekezdésének 2. mondata szerint a költségmentesség vagy az illetékmentesség a végrehajtási eljárás során le nem rótt illetékek, valamint az állam által előlegezett költségek viselése alól a feleket nem mentesíti.

[62] A felperes alaptalanul hivatkozott arra is, hogy kereseti kérelme a tárgyalás berekesztésekor kiterjedt volna az elsőfokú ítéletben is rögzített kereseti kérelmeken kívüli igényre (58. sorszámú jegyzőkönyv 1. oldal). A felperes a „végrehajtási lap visszavonására”, illetőleg a végrehajtás megszüntetésére irányuló kereseti kérelmek kapcsán is meglehetősen változékony előadásokat tett. Előbb az ingatlanára vezetett 3 bejegyző határozat törlését kérte (12.P.20.014/2018/46. számú beadvány 3. oldal), majd előadta, hogy nem terjesztette ki a keresetét (12.P.20.014/2018/48. számú beadvány), amelyet követően megerősítette az ezzel összefüggő keresetét „3 végrehajtási jog törlésére” (12.P.20.014/2018/63. számú beadvány 11. oldal). Miután azonban az elsőfokú bíróság elutasította a felperes e „keresetkiterjesztését” (12.P.20.014/2018/71. számú végzés), a felperes előbb fellebbezést terjesztett elő azzal szemben (12.P.20.014/2018/75. számú beadvány), amelyet megváltoztatva „a tárgyi keresetkiterjesztéssel érintett végrehajtási eljárással kapcsolatos igényei új ügyszámon történő iktatását” kérte (12.P.20.014/2018/83. számú jegyzőkönyv 3. oldal). Ennek mikénti elbírálása ugyanakkor nem előkérdése a jelen (megalapozatlan) keresetnek, ezért a tárgyalás felfüggesztése sem volt indokolt. A személyhez fűződő/személyiségi jogai megsértésének objektív szankciói körében pedig ugyan kérte az érintett eljárásokban kiállított „érvénytelen” bírósági iratok és határozatok miatt kialakult sérelmes helyzet megszüntetését, amely kereseti kérelmet az elsőfokú bíróság megalapozottan utasított el a felperes személyiségét támadó magatartás hiányában (de a határozatok jogerejével összefüggésben a fent kifejtettek szerint is).

[63] Tény ugyanakkor, hogy a felperes az elsőfokú eljárás során számtalanszor kérte a tárgyalási jegyzőkönyvek kijavítását (például a tárgyalás határnapjának dátumával kapcsolatos elírás, vagy hogy a rosszulletét követően taxival vagy mentővel távozott a tárgyalásról), és jóllehet az elsőfokú bíróság ezzel összefüggésben az eljárási szabályok

megsértésével egy alkalommal sem hozott végzést, mindezek az ügy érdemi elbírálását nem érintették, mivel a felperes túlnyomórészt a saját jegyzőkönyvezett nyilatkozatának helyesbítését kérte, amellyel kapcsolatban azonban az elsőfokú eljárás során több, mint száz oldal terjedelemben terjesztette elő írásbeli nyilatkozatát, különösen amennyiben valamely nyilatkozatának nem szó szerinti jegyzőkönyvezésére került sor.

[64] Az pedig nem képezi az ügy érdemét, hogy az elsőfokú bíróság miként járt el a felperes (hivatkozása szerint az ügyészséghez általa is benyújtható) közérdekű bejelentésének ügyészség részére való továbbítása körében.

[65] A felperes arra is alaptalanul hivatkozott, hogy az alperesek jogi képviselője a 2020. március 12-i és 2020. augusztus 26-i tárgyalások előtt 1-1 órát eltöltött az Egri Törvényszék elnöki irodájában, mivel – bár eszerint már a tárgyalást megelőzően származott ezen ismerete – sem az elsőfokú eljárás során, sem a fellebbezésben nem hivatkozott az elsőfokú bíróság elfogultságára.

[66] A kifejtettek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta az 1952. évi Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján, és a keresetet teljes egészében elutasította, egyebekben – a keresetet már az elsőfokú ítélet által elutasított részében - helybenhagyta. Annyiban kiegészítette ugyanakkor az elsőfokú ítélet rendelkező részét, hogy a per során legmagasabb értékben előterjesztett kereseti kérelem (12.P.20.014/2018/271. számú beadvány) alapulvételével felszámított illeték viselésével kapcsolatos rendelkezést (ilyenként) az indokolás helyett a rendelkező részben tüntette fel, amelyet ugyanakkor az állam visel a Kmr. 13. §-ának (1) bekezdése és 14. §-a alapján a felperes személyes költségmentességére figyelemmel.

[67] Az I. és II. rendű alperesek a megváltoztatott döntés alapján teljes egészében pernyertesek, azonban kizárólag a II. rendű alperes igényelt fellebbezésében elsőfokú perköltséget. Módosított nyilatkozata szerint (34. sorszámu jegyzőkönyv 3. oldal) kizárólag gépjármű-utiköltséget igényelt, amelyet tárgyalásonként 13 000 Ft-ban kért meghatározni. A II. rendű alperes képviselője 4 tárgyaláson jelent meg, azonban nem igazolta gépjármű igénybevételét, ezért az ítéltábla az 1952. évi Pp. 75. §-ának (3) bekezdése, ez alapján pedig a tanúk költségtérítéséről szóló 14/2008. (VI. 27.) IRM rendelet 2. §-ának (1) és (2) bekezdései alapján a vasút másodosztályú menettérti jegy árát (4*5 040 Ft=20 160 Ft) vette figyelembe, és ennek megfizetésére kötelezte a felperest az 1952. évi Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján.

[68] Az I. és II. rendű alperesek a fellebbezési eljárás során is pernyertesek lettek, ezért alappal tartottak igényt az őket a másodfokú eljárásban képviselt ügyvéd munkadíjára. Ennek áfa-val növelt összegét az ítéltábla a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének b) pontja és (5) és (6) bekezdése, illetőleg 4/A. §-ának (1) bekezdése alapján állapította meg, figyelemmel a felek részéről összességében 19 065 000 Ft összegben fellebbezett pertárgyértékre és az azonos jogi képviseletből, valamint a részben azonos védekezésből következő indokolt ügyvédi tevékenységre figyelemmel.

[69] Az állam a felperes személyes költségmentessége miatt a Kmr. 13. §-ának (1) bekezdése és 14. §-a alapján viseli a fellebbezési illetéket.

[70] A felperest a fellebbezési eljárásban képviselő pártfogó ügyvéd díjának viselésére vonatkozó megállapítás az 1952. évi Pp. 87. §-ának (2) bekezdésén alapul, amely ugyanakkor nem érinti, hogy a jogi segítségnyújtó szolgálat a felperes részére biztosított támogatás és költségmentesség ismeretében határoz a díj tényleges viselőjéről a jogi segítségnyújtásról szóló 2003. évi LXXX. törvény 62. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján.

Debrecen, 2021. szeptember 9.

Dr. Pribula László s.k. a tanács elnöke, Dr. Árok Krisztián s.k. előadó bíró, Dr. Bakó Pál s.k. bíró